

words

มหากาพย์แฟนตาซีที่ขายดีที่สุดในโลก

A GAME OF THRONES

เกมล่าบัลลังก์ 1.1



ปฐมบทแห่ง

มหากาพย์อิงบัลลังก์

A SONG OF ICE AND FIRE

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน เขียน
สุนัขป่าโลกินตร์ และฟิชต์ พรหมเกศ แปล

แปลแล้ว 47 ภาษา ยอดขายรวมกว่า
90
ล้านเล่ม
ทั่วโลก

words

words without boundaries

เกมล่าบัลลังก์ 1.1

A Game of Thrones

มหากาพย์แฟนตาซี ชุด มหาศึกชิงบัลลังก์ เล่มแรก
A Song of Ice and Fire

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน

เขียน

สุวัชป่าโลกันตร์ และพิชิต พรหมเกต

แปล

115014 ดัชนีการพิมพ์



words

words without boundaries

เกมล่าบัลลังก์ 1.1

A Game of Thrones

มหากาพย์แฟนตาซี ชุด มหาศึกชิงบัลลังก์ เล่มแรก
A Song of Ice and Fire

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน

เขียน

สุณัษเฐียร โลกันตร์ และพิชิต พรหมเกต

แปล

115014 ดัชนีการพิมพ์



เกมล่าบัลลังก์ 1.1

A Game of Thrones

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

Copyright © 1996 by George R. R. Martin

Maps copyright © 2011 by Jeffrey L. Ward

Heraldic Crests by Virginia Norey

All rights reserved.

This edition arranged with The Lotts Agency Ltd.

through Andrew Nurnberg Associates International Limited

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9058-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ ฤษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขธิวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ นาคินทร์ รัชฎสูวรรณ, ชนมณ วังทิพย์

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปก ญาณิสสา งานเพียรเลิศ

ออกแบบรูปเล่ม เกติทิบูล โหมตดาต, จิรณัฏย์ คำจันทร์ • ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษ์ทอง, วรรณพร อาสนวิทยา

คำนำสำนักพิมพ์

หนังสือเรื่อง *เกมล่าบัลลังก์* หรือ *A Game of Thrones* นี้เป็นเล่มแรกของนวนิยายชุด *A Song of Ice and Fire* หรือที่ทางสำนักพิมพ์ตั้งชื่อภาษาไทยว่า *มหาคีชิงบัลลังก์* ตามชื่อภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์ที่สร้างจากหนังสือชุดนี้

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน ผู้เขียน ตั้งใจไว้ว่าจะเขียนนวนิยายมหากาพย์แฟนตาซีชุดนี้รวมทั้งสิ้น 7 เล่ม ขณะนี้เขาเขียนเสร็จและจัดพิมพ์ออกมาแล้ว 5 เล่ม คือ

1. *A Game of Thrones* (ค.ศ. 1996)
2. *A Clash of Kings* (ค.ศ. 1999)
3. *A Storm of Swords* (ค.ศ. 2000)
4. *A Feast for Crows* (ค.ศ. 2005)
5. *A Dance with Dragons* (ค.ศ. 2011)

ส่วน 2 เล่มสุดท้าย คือ

6. *The Winds of Winter*
7. *A Dream of Spring*

นั้นยังเขียนไม่เสร็จและยังไม่มีกำหนดออกจำหน่าย

สำนักพิมพ์ words ภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้รับลิขสิทธิ์จากต่างประเทศ
สำหรับการแปลและจัดพิมพ์จำหน่ายหนังสือชุดยิ่งใหญ่ในฉบับภาษาไทย
แต่เนื่องจากหนังสือแต่ละเล่มมีความหนาบางเล่มหนากว่า 1,000 หน้า
ทางสำนักพิมพ์จึงตัดสินใจแบ่งพิมพ์แต่ละเล่มออกเป็น 2 เล่ม เพื่อความ
สะดวกในการอ่านและพกพา

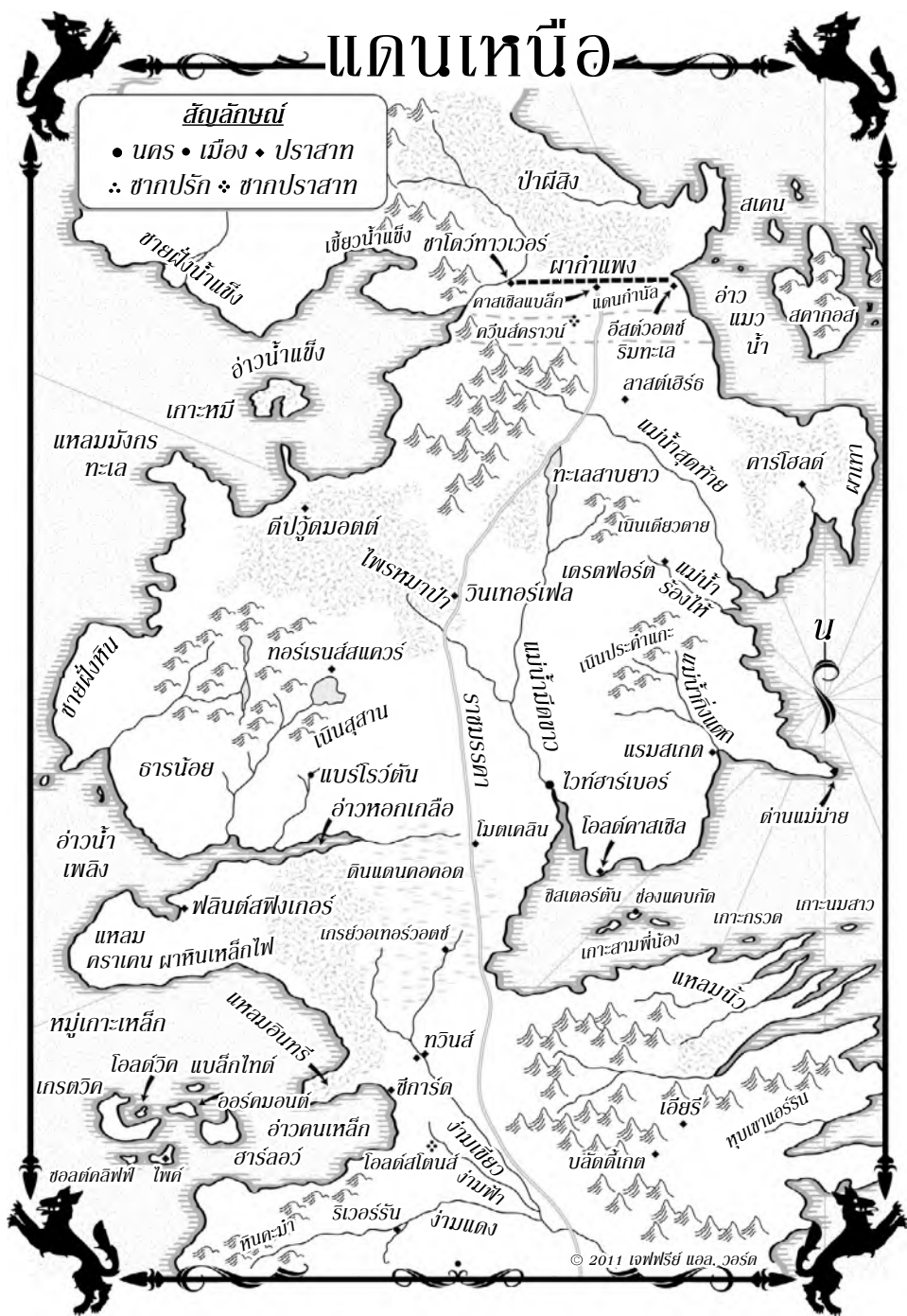
สำนักพิมพ์ words หวังว่า *เกมล่าบัลลังก์* เล่มแรกของ *มหาคีตชิงบัลลังก์* นี้
จะเป็นที่ถูกใจบรรดาแฟน ๆ ที่รอคอย และโปรดติดตามเล่มอื่น ๆ ซึ่งสำนักพิมพ์
จะจัดพิมพ์ตามลำดับต่อไป

words

แดนเหนือ

สัญลักษณ์

- นคร • เมือง • ปราสาท
- .. ชากปรัก ❖ ชากปราสาท

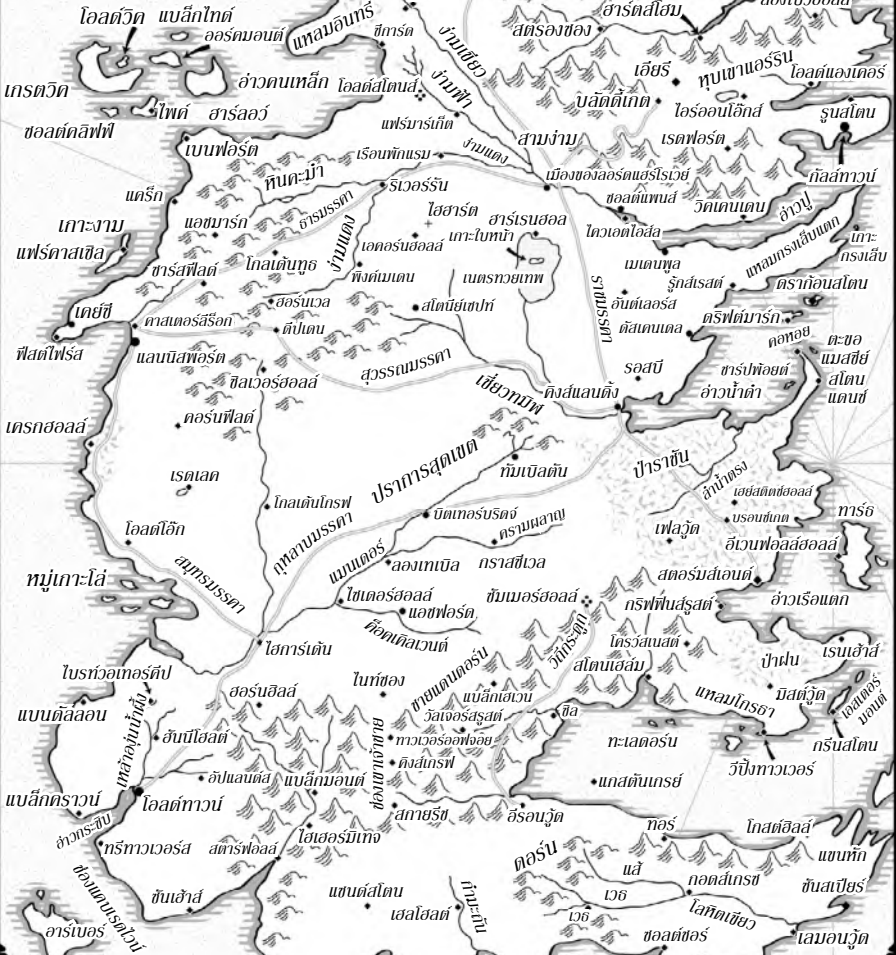


แด.บ.ใต้

สัญลักษณ์

- นคร • เมือง • ปราสาท
- ◊ ชากปรัก ◊ ชากปราสาท

หมู่เกาะเทือก



คำนำสำนักพิมพ์

หนังสือเรื่อง *เกมล่าบัลลังก์* หรือ *A Game of Thrones* นี้เป็นเล่มแรกของนวนิยายชุด *A Song of Ice and Fire* หรือที่ทางสำนักพิมพ์ตั้งชื่อภาษาไทยว่า *มหาคีชิงบัลลังก์* ตามชื่อภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์ที่สร้างจากหนังสือชุดนี้

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน ผู้เขียน ตั้งใจไว้ว่าจะเขียนนวนิยายมหากาพย์แฟนตาซีชุดนี้รวมทั้งสิ้น 7 เล่ม ขณะนี้เขาเขียนเสร็จและจัดพิมพ์ออกมาแล้ว 5 เล่ม คือ

1. *A Game of Thrones* (ค.ศ. 1996)
2. *A Clash of Kings* (ค.ศ. 1999)
3. *A Storm of Swords* (ค.ศ. 2000)
4. *A Feast for Crows* (ค.ศ. 2005)
5. *A Dance with Dragons* (ค.ศ. 2011)

ส่วน 2 เล่มสุดท้าย คือ

6. *The Winds of Winter*
7. *A Dream of Spring*

นั้นยังเขียนไม่เสร็จและยังไม่มีกำหนดออกจำหน่าย

สำนักพิมพ์ words ภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้รับลิขสิทธิ์จากต่างประเทศ
สำหรับการแปลและจัดพิมพ์จำหน่ายหนังสือชุดยิ่งใหญ่ในฉบับภาษาไทย
แต่เนื่องจากหนังสือแต่ละเล่มมีความหนาบางเล่มหนากว่า 1,000 หน้า
ทางสำนักพิมพ์จึงตัดสินใจแบ่งพิมพ์แต่ละเล่มออกเป็น 2 เล่ม เพื่อความ
สะดวกในการอ่านและพกพา

สำนักพิมพ์ words หวังว่า *เกมล่าบัลลังก์* เล่มแรกของ *มหาคีตขิงบัลลังก์* นี้
จะเป็นที่ถูกใจบรรดาแฟน ๆ ที่รอคอย และโปรดติดตามเล่มอื่น ๆ ซึ่งสำนักพิมพ์
จะจัดพิมพ์ตามลำดับต่อไป

words

[illegible]

• นคร • เมือง ♦ ปราสาท
∴ ชากปรัก ❖ ชากปราสาท

ชายฝั่งบ้านชิง

อ่าวน้ำแข็ง

เกาะหมื่น

แหลมมังกร
ทะเล

ดีปวัฒนอด

ไพโรจน์

วิมลอรีฟลา

ทอริสเนสส์

សារ

ธารน้อย

แบบโรวตัน

อำนาจ
เพลิง

• **พลินต์สฟิงเกอร์**

แหลม - ไร่ไฟ

หมูป่าทะเลลึก

โอดวิค แล

เกษตรวิ

อัครมนต์

อำนาจ

สารบัญ

ชอลต์คลีฟฟ์

ไฟค์

 $\bar{S}l\bar{C}\bar{e}$

රු

1221

...

^



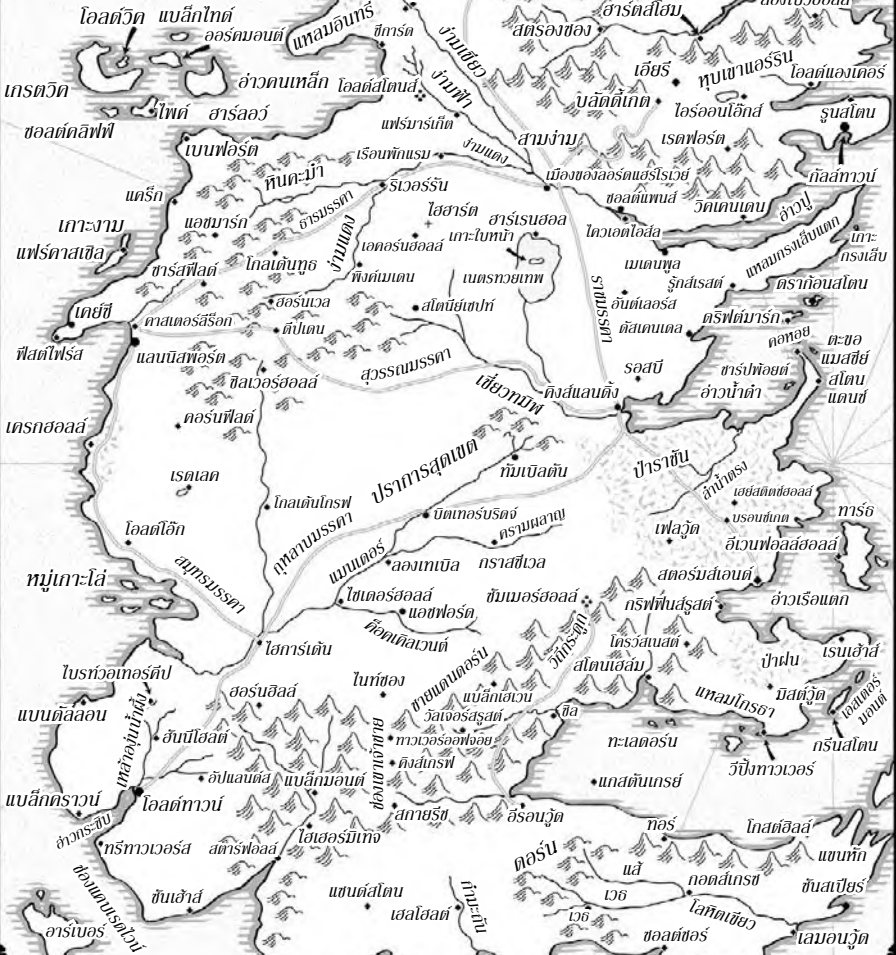
© 2011 เจฟฟรีย์ แอ. วอร์ด

แด.บ.ใต้

สัญลักษณ์

- นคร • เมือง • ปราสาท
- ◊ ชากปรัก ◊ ชากปราสาท

หมู่เกาะเทือก



บทนำ



“ISA ควรจะออกเดินทางกลับกันดีกว่า” กาเร็ตเร่งเร้าเมื่อป่ารอบตัวเริ่มมืดลง “พวกคนเถื่อนตายแล้ว”

“คนตายทำให้เจ้ากลัวหรือ” เซอร์เวย์มาร์ รอยซ์ ถามพร้อมรอยยิ้มจางๆ

กาเร็ตไม่เดินไปตามคำยั่วยุ เขาเป็นชายชราอายุกว่าห้าสิบปี และเขาได้เจอพวกลูกขุนนางแบบนี้ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป “ตายก็คือตาย” เขาพูด “เราไม่มีธุระกับคนตาย”

“พวกมันตายแล้วแน่หรือ” รอยซ์ถามเสียงเบา “เรามีข้อพิสูจน์อะไร”

“วิลล์เห็นพวกมัน” กาเร็ตบอก “ถ้าเขาพูดว่าพวกมันตายแล้ว นั่นก็เป็นข้อพิสูจน์ที่เพียงพอสำหรับข้า”

วิลล์รู้อยู่แล้วว่าในไม่ช้าก็เร็วเขาจะต้องถูกดึงเข้าร่วมวงถกเถียงด้วยแน่ๆ เขาแค่อยากให้เห็นเกิดขึ้นช้ามากกว่าเร็ว “แม้ข้าบอกว่าคนตายไม่อาจร้องเพลงได้อีก” เขาช่วยเสริม

“ແມ່ນມື້ຂ້າກໍພຸດແບບນັ້ນເໝືອນກັນ ວິລລ໌” ຣອຍ໌ຕອບ “ອ່ຳເຮົາສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນມາຍາມດູດນມລີ ມີອ່ຳໃຫ້ເຮົາເຮື່ນຮູ້ໄດ້ເສມອແມ່ແຕ່ຈາກຄນຕາຍ” ເສື່ຍຂອງເຂາສະທ້ອນກ້ອ ມັນດັງເກີນໄປໃນປາຍາມຕ້ອງແສງສະຫຍາ

“ເຮາຍັງຕ້ອງເດີນທາງກັນອີກໂຄລ” ກາເຣັດຊີ້ “ແປດວັນຫຼືອາດເື່ອເກົ່າ

และนี่ก็เริ่มมีดแล้ว”

เซอร์เวย์มาร์ รอยซ์ ข้าเลื่องมอ่งห้องฟ้าด้วยท่าที่ไม่สนใจ “พอถึงช่วงเวลานี้ก็เป็นอย่างนี้ทุกวัน ความมืดดูดกลืนความเป็นชายของเจ้าไปหรืออย่างไร กาเร็ด”

วิลล์มองเห็นริมฝีปากที่เฝื่อนแน่นของกาเร็ด แว่วโกรธในดวงตาที่แทบจะสะกดกลืนไว้ไม่อยู่ภายใต้ฮู้ดหนาสีดำของผ้าคลุม กาเร็ดใช้ชีวิตอยู่กับหน่วยพิทักษ์ราตรีมาสี่สิบปีแล้ว ทั้งตอนเด็กและเป็นหนุ่ม เขาไม่คุ้นเคยกับการที่ใครไม่ให้ความสำคัญกับเขา แต่มันยังมีอะไรมากกว่านั้น ภายใต้ความภาคภูมิใจที่ถูกทำร้าย วิลล์รู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่างอีกในตัวชายผู้สูงวัยกว่า เขาแทบจะล้มผัดมันได้ เป็นความตึงเครียดกระสับกระส่ายที่ใกล้เคียงกับความหวาดกลัวเป็นอย่างยิ่ง

วิลล์เองก็รู้สึกอึดอัดเช่นเดียวกับอีกฝ่าย เป็นเวลาสี่ปีแล้วที่เขาประจำการอยู่บนผากำแพง ครั้งแรกที่เขาถูกส่งออกไปนอกผากำแพง บรรดา นิทานแต่ก่อนเก่าก็รุกรันกลับมาหาจนต้องไล่ป่นป่วนไปหมด เขาต้องหัวเราะเรื่องนี้หลังจากนั้น ตอนนั้นวิลล์เป็นทหารชายฉกรรจ์ที่ออกลาดตระเวนมาแล้วนับร้อยครั้ง และป้าอันมืดมิดไร้ที่สิ้นสุดแห่งนี้ที่ชาวบ้านเรียกว่าป่าผีสิงก็ไม่มีอะไรน่ากลัวสำหรับเขาอีกต่อไป

จนกระทั่งคืนนี้ มีบางอย่างแตกต่างไปในคืนนี้ ในความมืดนี้มีอะไรน่าหวาดหวั่นบางอย่างที่ทำให้เขาชนคอรูก แก้ววันแล้วที่พวกเขาควมม้าขึ้นเหนือ ตะวันตกเฉียงเหนือ แล้วเหนืออีกครั้ง ไกลออกไปจากผากำแพงมากขึ้นเรื่อยๆ มุ่งมั่นตามรอยโจรเถื่อนกลุ่มหนึ่ง แต่ละวันแย่งลงกว่าวันก่อนหน้า จนถึงวันนี้ยิ่งแย่ที่สุด ลมหนาวพัดมาจากทิศเหนือ ทำให้ต้นไม้สั่นกราวราวกับมีชีวิต ตลอดทั้งวัน วิลล์รู้สึกราวกับมีอะไรบางอย่างกำลังจับตามองอยู่ บางสิ่งที่เย็นเยือก ไร้ความปรานี และมิได้รักเขา กาเร็ดก็รู้สึกเช่นเดียวกัน วิลล์ไม่ต้องการสิ่งใดมากไปกว่าควมม้าเร็วที่สุดความปลอดภัยของผากำแพง แต่นั่นไม่ใช่ความรู้สึกที่ควรเผยให้ผู้บังคับบัญชารับรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้บังคับบัญชาอย่างคนนี้

เซอร์เวย์มาร์ รอยซ์ เป็นลูกชายคนสุดท้ายของตระกูลโบราณที่มีผู้สืบเชื้อสายมากเกินไป เขาเป็นหนุ่มน้อยรูปร่างม้วยสิบแปดปี ตาสีเทา รูปร่างงามสง่าและเพรียวบางราวกับมิด เมื่อนั่งอยู่บนม้าศึกสีดำตัวใหญ่ อัศวินผู้นั้นสูงตระหง่านเหนือวิลล์และกาเร็ตบนม้านางพันธุ์เล็กของพวกเขา เซอร์เวย์มาร์สวมรองเท้าบูตหนังสีดำ กางเกงผ้าขนสัตว์สีดำ ถุงมือหนังตุนสีดำ กับสวมเสื้อเกราะท่วงโซ่สีดำเป็นเงาชั้นดีคลุมทับเสื้อขนแกะและชุดหนังเคียวสีดำ เซอร์เวย์มาร์เพิ่งเข้าร่วมเป็นหนึ่งในพี่น้องร่วมสาบานของหน่วยพิทักษ์ราตรีไม่ถึงครึ่งปี แต่ไม่มีใครพูดได้ว่าเขาไม่ได้เตรียมตัวมาเป็นอย่างดีสำหรับการทำหน้าที่ อย่างน้อยก็ในด้านเครื่องแต่งกาย

ผ้าคลุมคือสิ่งแสดงเกียรติยศสูงสุดของเขา มันทำจากหนังเซบิลทั้งหนา ทั้งดำ ทั้งนุ่มราวกับผืนบาป “พณินได้เลยว่าเขาฆ่าพวกมันเองกับมือทุกตัว” กาเร็ตบอกพวกทหารในวงเหล้า “บิตหัวเล็กๆของพวกมันจนขาด ยอดนักรบผู้ทรงพลังของเรานี้แหละ” ทุกคนหัวเราะกันเกรียวกราว มันยากนักที่จะรับคำสั่งจากคนที่เราเคยหัวเราะเยาะในวงเหล้า วิลล์นึกทบทวนระหว่างนั่งตัวสั่นอยู่บนหลังม้า กาเร็ตคงต้องรู้สึกแบบเดียวกัน

“ท่านมอร์มอนต์บอกว่าเราควรตามรอยพวกมัน และเราก็ทำแล้ว” กาเร็ตพูด “พวกมันตายแล้ว จะไม่สามารถก่อปัญหาอะไรให้พวกเราได้อีก ยังมีการเดินทางที่ยากลำบากรอเราอยู่ ข้าไม่ชอบสภาพอากาศแบบนี้ หากหิมะตก พวกเราอาจต้องใช้เวลาเดินทางกลับถึงหนึ่งปักษ์ และหิมะนั้นจะเป็นสภาพที่แย่ที่สุดที่เราจะหวังได้เลยนะ เคยเห็นพายุน้ำแข็งไหม นายข้า”

ลอร์ดน้อยดูเหมือนจะไม่ได้ยิน เขากำลังพิจารณาแสงสนธยาที่กำลังมืดลงอย่างกึ่งเบือหน่ายกึ่งใจลอยตามแบบของเขา วิลล์เดินทางกับอัศวินผู้นี้มานานจนพอที่จะเข้าใจว่าไม่ควรเข้าไปขัดจังหวะเวลาที่เขามีท่าทางเช่นนี้ “บอกข้าอีกทีซิว่าเจ้าเห็นอะไร วิลล์ รายละเอียดทั้งหมดเลย อย่าให้ตกหล่น”

วิลล์เคยเป็นนายพรานมาก่อนจะเข้าร่วมหน่วยพิทักษ์ราตรี แต่อันที่จริงเป็นพวกลักลอบล่าสัตว์มากกว่า ทหารม้าอิสระของมัลลิสเตอร์จับเขา

ได้คาหนังคาเขาขณะกำลังถลกหนังกวาดตัวผู้ของมัลลิสเตอร์อยู่ในป่าของมัลลิสเตอร์เอง ตอนนั้นเขาต้องเลือกระหว่างการสวมชุดดำหรือเสียมือข้างหนึ่ง ไม่มีใครเคลื่อนไหวในป่าได้เงียบเท่าวิลล์ และเหล่าพี่น้องชุดดำก็ค้นพบพรสวรรค์ของเขาในเวลาไม่นาน

“ค่ายพักไกลออกไปอีกสองไมล์ ตรงสันเขานั้น ริมลำธารเลย” วิลล์บอก “ข้าเข้าไปใกล้ที่สุดเท่าที่จะกล้า พวกมันมีแปดคน มีทั้งผู้ชายผู้หญิง ไม่มีเด็กเท่าที่ข้าเห็น พวกมันสร้างเพิงยื่นไว้กับโขดหิน หิมะปกคลุมเพิงไปมากแล้วแต่ข้ายังดูออก ไม่มีกองไฟลุกอยู่ แต่ยังมีหลุมสำหรับก่อไฟอยู่ชุดๆ ไม่มีใครขยับเลย ข้าเฝ้าดูอยู่นาน คนมีชีวิตไม่นานหนึ่งขนาดนั้น”

“เจ้าเห็นเลือดบ้างไหม”

“ก็ ไม่” วิลล์ยอมรับ

“เจ้าเห็นอาวุธบ้างไหม”

“มีดาบอยู่บ้าง ธนูสองสามคัน ชายคนหนึ่งมีขวานสองคมทำทางหนัก เป็นชิ้นเหล็กที่ดูโหดเหี้ยม มันอยู่บนพื้นข้างตัวเขา ตรงข้างๆ มือของเขา”

“เจ้าได้สังเกตตำแหน่งของศพไหม”

วิลล์ยกไหล่ “บ้างก็หนึ่งพิงโขดหิน ส่วนใหญ่อยู่บนพื้น เหมือนล้มลงไป”

“หรือกลับไป” รอยซ์เสนอ

“ล้ม” วิลล์ยืนยัน “มีหญิงคนหนึ่งอยู่บนต้นไม้หรือบนภูดิ่ง กิ่งไม้บิดบังไปครึ่งตัว ไกลสุดสายตา เขายิ้มบางๆ “ข้าระวังไม่ให้นางเห็น เมื่อเข้าไปใกล้ขึ้น ข้าเห็นว่านางก็ไม่ขยับเช่นกัน” เขาตัวลั่นอย่างระงับไม่อยู่

“หนาวหรือ” รอยซ์ถาม

“นิดหน่อย” วิลล์พิมพ์ “ลมนะ นายข้า”

อัศวินหนุ่มหันกลับไปหานายทหารผู้มีผมหยอกแซม ไปไม้ที่มีน้ำค้างแข็งเกาะจนร่วงส่งเสียงกระซิบผ่านพวกเขาไป ม้าศึกของรอยซ์ขยับอย่างกระสับกระส่าย “เจ้าคิดว่าอะไรที่ฆ่าคนเหล่านั้น กาเร็ด” เซอร์เวย์มาร์

ถามอย่างไม่ใส่ใจ เขาจัดรอยจีบของผ้าคลุมเซบิลฝันยาว

“ความหนาวเย็น” กาเร็ตตอบด้วยความมั่นใจเต็มที่ “ข้าเห็นผู้คนแข็งตายเมื่อฤดูหนาวที่แล้ว และฤดูหนาวก่อนหน้านี้ ตอนที่ยังไม่แตกเนื้อหนุ่ม ใครๆ ก็พูดกันถึงเรื่องหิมะที่ลึกลงถึงลิ้นปี่ และเรื่องลมน้ำแข็งที่พัดโหยหวนมาจากทางเหนือ แต่ศัตรูที่แท้จริงคือความหนาวเย็น มันย่องเข้าหาท่านอย่างเงียบเชียบยิ่งกว่าวิลล์เสียอีก ตอนแรกกายของท่านจะลั่นและฟันกระแทกกันกึกๆ ท่านจะกระหึบเท้าพลางผืนถึงเหล้าอุ่นปรู้งุ่นๆ และกองไฟที่อุ่นสบาย มันแผดเผา ไซ้ มันแผดเผา ไม่มีอะไรแผดเผาได้เหมือนความหนาวเย็น แต่แค่รู้เดียวเท่านั้นแหละ จากนั้นมันจะเข้าไปในร่างของท่านแล้วเริ่มแผ่กระจายไปทั้งร่าง พอผ่านไปพักหนึ่ง ท่านก็จะไม่มีเรี่ยวแรงสู้กับมัน มันเป็นการง่ายกว่าหากจะนั่งลงและหลับไปเสีย ผู้คนเขาพูดกันว่าท่านไม่รู้สึกลีบปวดเลยเมื่อใกล้ถึงจุดจบ ตอนแรกท่านจะอ่อนแรงและง่วง แล้วทุกอย่างก็จะเริ่มเลือนราง หลังจากนั้นก็เหมือนกับจมดิ่งลงสู่ทะเลน้ำมอันอบอุ่น สงบสุข”

“เจ้าลำดับสำนวนจริงนะ กาเร็ต” เซอร์เวย์มาร์สสังเกต “ข้าไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าเจ้ามีสิ่งนี้อยู่ในตัว”

“ข้าเคยถูกความหนาวเย็นแทรกซึมเข้ามาในร่างเช่นกัน นายน้อย” กาเร็ตดึงผู้ดีไปข้างหลังให้เซอร์เวย์มาร์สเห็นตอเนื้อตรงที่เคยเป็นหูกมาก่อนอย่างถนัดชัดตา “หูสอง นิ้วเท่าสาม และนิ้วก็อ้อมมือซ้าย ข้ายังรอดมาได้ พวกเราเจอพี่ชายข้าแข็งตายระหว่างอยู่ยาม ใบบนหน้ามีรอยยิ้ม”

เซอร์เวย์มาร์สยกไหล่ “เจ้าควรแต่งกายให้อบอุ่นกว่านั้นนะ กาเร็ต”

กาเร็ตจ้องลอร์ดน้อยเขม็ง แผลเป็นรอบรูหูตรงที่เมสเตอร์เอดมอนตัดหูของเขายังแดงก่ำขึ้นมาด้วยความโกรธเกรี้ยว “แล้วเราจะคอยดูว่าท่านแต่งกายได้อบอุ่นสักเพียงใดเมื่อฤดูหนาวมาถึง” เขาดึงผู้ดีขึ้นคลุมศีรษะแล้วก้มลงเหน็บผ้าของเขาเงียบๆ ด้วยใบบนหน้าบังตึง

“หากกาเร็ตบอกว่ามันคือความหนาวเย็น...” วิลล์เริ่มพูด

“เจ้าได้จับฉลากเผ่ายามเวรบ้างไหมในสัปดาห์ที่ผ่านมา วิลล์”

“มีขอรับ นายข้า” ไม่เคยมีสัปดาห์ไหนเลยที่วิลล์ไม่ได้จับฉลาก
เผ่ายามถึงกว่าสิบรอบ ชายคนนี้กำลังต้องการชักใช้อะไรกัน

“แล้วเจ้าพบว่าบนผากำแพงเป็นอย่างไรบ้าง”

“ฝนตก” วิลล์พูดพลางขมวดคิ้ว เขาเข้าใจได้อย่างชัดเจนทีเดียว
เมื่อลอร์ดน้อยชี้แนะออกมา “พวกนั้นไม่มีทางหนาวตาย ไม่มีทางหาคบน
ผากำแพงมีฝนโปรยปราย มันไม่หนาวพอ”

รอยซ์พยักหน้า “ฉลาดมากพ่อหนุ่ม เรามีน้ำค้างแข็งบางๆ บ้างใน
อาทิตย์ที่ผ่านมา และมีเกล็ดหิมะที่ตกเพียงไม่นานเป็นครั้งคราว แต่ที่แน่ๆ
ไม่มีความหนาวเย็นที่รุนแรงพอจะฆ่าผู้ใหญ่แปดคนได้ ผู้ใหญ่ที่ห่อหุ้มกาย
ด้วยขนและหนังสัตว์ ให้ข้าเตือนความจำเจ้าหน่อยนะ โดยมีที่กำบังอยู่ใกล้
ตัว พร้อมอุปกรณ์ก่อไฟ” รอยซ์ยิ้มของอัศวินแสดงความมั่นใจอย่างแน่วแน่
“วิลล์ นำทางพวกเราไปที่นั่น ข้าจะดูศพเหล่านั้นด้วยตัวเอง”

ไม่อาจมีใครทำอะไรในเรื่องนี้ได้ คำสั่งถูกลั่นออกไปแล้ว และ
เกียรติยศผูกมัดให้พวกเขาต้องปฏิบัติตาม

วิลล์ออกนำ ม้าตัวเล็กชนกระเซิงของเขาเลือกเส้นทางอย่างระมัด-
ระวังผ่านพุ่มไม้เตี้ยๆ หิมะตกบางๆ เมื่อคืนก่อน ก่อนหิม ากไม้ และ
หลุมบนพื้นที่ปกติถูกซุกซ่อนอยู่จึงมีแผ่นหิมะบางๆ ปกคลุม ดักรอคคน
เลินเล่อไม่ระแวงระวัง เซอร์เวย์มาร์ รอยซ์ ตามมาเป็นคนถัดไป ม้าคึก
ตัวใหญ่สีดำของเขาพ่นลมหายใจทางจมูกอย่างหงุดหงิด ม้าคึกเป็นพาหนะ
ผิดประเภทสำหรับการลาดตระเวน แต่ลองบอกเรื่องนั้นกับลอร์ดน้อยดูสิ
กาเร็ดร้องท้าย ทหารสูงอายุควบม้าพลงบนพื้นพำกับตัวเอง

แสงสนธยามีดคล้ำลง ท้องฟ้าไร้เมฆเปลี่ยนเป็นสีม่วงเข้มแบบแผล
ฟกช้ำๆ แล้วเลือนหายกลายเป็นสีดำ ดวงดาวเริ่มปรากฏ ดวงจันทร์
ครึ่งดวงลอยขึ้นมา วิลล์รู้สึกขอบคุณสำหรับแสงสว่างนั้น

“ข้าแน่ใจว่าเราเดินทางได้เร็วกว่านี้” รอยซ์เอ่ยเมื่อดวงจันทร์ขึ้นเต็มที่

“ไม่ใช่กับม้าตัวนี้” วิลล์ว่า ความกลัวทำให้เขากลัวพูดวดี “บางที่
นายข้าอาจจะอยากออกนำหน้าเองกระมัง”

เซอร์เวย์มาร์ รอยซ์ ไม่ลดตัวลงมาตอบ
ที่ไหนสักแห่งไกลออกไปในป่า หมาป่าส่งเสียงหอน
วิลล์บังคับม้าไปได้ต้นโอร์ออนวูดโบราณตะปุมตะป่าต้นหนึ่งแล้ว
ลงจากหลังของมัน

“เจ้าหยุดทำไม” เซอร์เวย์มาร์ถาม

“ทางที่เหลื่อควรเดินเท้า นายข้า แคข้ามสันเขาไปเท่านั้น”

รอยซ์หนึ่งไปครู่หนึ่งพลางมองไปไกลๆ ด้วยสีหน้าครุ่นคิด ลมหนาว
กระซิบผ่านแมกไม้ ผ้าคลุมหนังเซเบิลผืนใหญ่ของเขาขยับไหวอยู่ข้างหลัง
ราวกับกิ้งมีชีวิตร

“ที่นี่มีบางอย่างผิดปกติ” กาเร็ตพิมพ์

อัศวินหนุ่มยิ้มอย่างเหยียดหยาม “งั้นหรือ”

“ท่านไม่รู้ลึกหรือ” กาเร็ตถาม “ฟังเสียงความมืดสิ”

วิลล์รู้สึกได้ ลึบไปในหน่วยพิทักษ์ราตรี เขาไม่เคยรู้สึกหวาดกลัว
ขนาดนั้นมาก่อน มันคืออะไรกัน

“ลม ต้นไม้ไหว หมาป่า เสียงไหนดหรือที่ทำให้เจ้าหมดความเป็นชาย
กาเร็ต” เมื่อกาเร็ตไม่ตอบ รอยซ์ก็เฝ้าตัวลงจากอานด้วยท่วงท่าสง่างาม
เขาผูกม้าไว้อย่างแน่นหนากับกิ่งไม้ห้อยต่ำ ห่างจากม้าตัวอื่นพอสมควร
แล้วชักดาบยาวออกจากฝัก อัณมณีเป็นประกายระยิบระยับตรงด้ามของมัน
แสงจันทร์ไล่ไปตามคมเหล็กกล้าแวววาว มันเป็นอาวุธชั้นเลิศ ดีขึ้นใน
ปราสาท ดูจากสภาพแล้วน่าจะเพิ่งดีขึ้นไม่นาน วิลล์สงสัยว่าดาบเล่มนี้
คงไม่เคยถูกเหวี่ยงอย่างโกรธแค้นมาก่อน

“แถวนี้ต้นไม้ขึ้นถี่” วิลล์เตือน “ดาบเล่มนั้นจะขัดแย้งขัดขาท่านนะ
นายข้า ใช้มีดจะดีกว่า”

“หากข้าต้องการคำแนะนำ ข้าจะถามเอง” ลอร์ดหนุ่มกล่าว “กาเร็ต
อยู่ที่นี้ ฝ่าม้าไว้”

กาเร็ตลงจากหลังม้า “พวกเราต้องการไฟ ข้าจะจัดการเอง”

“เจ้ามันโง่ขนาดนั้นเชียวหรือ ตาเฒ่า หากมีศัตรูอยู่ในป่า กองไฟ

จะเป็นสิ่งสุดท้ายที่เราต้องการ”

“มีศัตรูบางพวกที่ไฟจะป้องกันไม่ให้พวกมันเข้ามาใกล้” กาเร็ตว่า
“หมี หมาป่า โกลกันตร์ และ...และอะไรอย่างอื่น...”

ปากของเซอร์เวย์มาร์เม็มเป็นเส้นดุน “ห้ามจุดไฟ”

ผู้ตองกาเร็ตทอดเงาลงปกคลุมใบหน้าของเขา แต่วิลล์เห็นประกาย
ดุนในดวงตาของเขาขณะจ้องหน้าอัศวิน ช่วงหนึ่งวิลล์ถึงกับหวาดกลัว
ว่าชายสูงอายุนั้นจะชักดาบของเขาออกมา มันเป็นดาบสั้นๆ หน้าตาน่าเกลียด
ด้ามขัดจากเหงือก คมบิ่นจากการใช้งานหนัก แต่วิลล์จะไม่ลงเดิมพันเงิน
เหล็กสักเหรียญข้างชีวิตของลอร์ดน้อยหรอก หากกาเร็ตชักมันออกจากฝัก

ในที่สุดกาเร็ตก็หลุบตาลง “ไม่จุดไฟ” เขาพูดจึงมำเบาๆ ใต้ลม
หายใจ

รอยช้ำที่นั่นคือการทำตามคำสั่ง เขาหันไปอีกทาง “นำทางไป”
เขาพูดกับวิลล์

วิลล์พาเขาลัดเลาะเส้นทางฝ่าพุ่มไม้ทึบ แล้วเริ่มปีนขึ้นทางลาดไปยัง
สันเขาเตี้ยๆ ที่เขาเคยเจอชัยภูมิเหมาะไต่ต้นไม้ที่ยืนเฝ้ารักษาการณ์อยู่
ต้นหนึ่ง พื้นดินใต้แผ่นหิมะบางๆ นั้นเปียกชื้น และเป็นโคลน สัน
มีก้อนหินและรากไม้ซ่อนตัวไว้ให้สะดุดแข่งสะดุดตา วิลล์ปีนอย่างไร้
ลุ่มเสี่ยงจากข้างหลัง เขาได้ยินเสียงโลหะจากเกราะห่วงโซ่ของลอร์ดน้อย
เสียดสีกันเบาๆ เสียงกรอบแกรบของใบไม้ และเสียงพึมพำสวดเมื่อมี
กิ่งไม้ยื่นออกมาเกี่ยวดาบยาวและกระตุกผ้าคลุมเซเบิลอันงดงามของเขา

ต้นไม้ใหญ่นั้นยืนยามอยู่บนยอดสันเขาตรงที่ที่วิลล์รู้ว่ามันต้อง
ยืนต้นอยู่ กิ่งต่ำสุดของมันอยู่ห่างจากพื้นแทบไม่ถึงหนึ่งฟุต วิลล์ไถลตัว
ลอดไปข้างใต้ ท้องแนบกับหิมะและโคลน ก่อนจะมองลงไปยังที่โล่ง
ว่างเปล่าเบื้องล่าง

หัวใจเขาแทบจะหยุดเต้นคาอก ชั่วครู่หนึ่งเขาไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ
แสงจันทร์สาดส่องลงไปยังพื้นที่โล่งนั้น ถ้ำของกองไฟ เพิ่งพักที่ปกคลุม
ด้วยหิมะ ไซดหินใหญ่ก้อนนั้น และลำธารเล็กๆ ที่เป็นน้ำแข็งไปครึ่งหนึ่ง

ทุกอย่างยังคงสภาพเดียวกับเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่แล้ว

แต่มันหายไปแล้ว ศพทั้งหมดหายไปแล้ว

“ทวยเทพ!” เขาได้ยินเสียงอุทานจากข้างหลัง ดาบพาดฟันใส่กิ่งไม้ ขณะที่เซอร์เวย์มาร์ รอยซ์ ปีนขึ้นมาถึงยอด เขายืนถือดาบยาวข้างต้นไม้ใหญ่ ผ้าคลุมต้องสายลมโบกสะบัดอยู่ด้านหลัง เห็นเป็นเงาตัดกับหมู่ดาวอย่างงามสง่าให้ทุกคนได้ประจักษ์

“หมอบลง!” วิลล์กระซิบอย่างร้อนรน “มีบางอย่างผิดปกติ”

รอยซ์ไม่ขยับ เขามองลงไปยังที่โล่งว่างเปล่านั้นแล้วหัวเราะ “ดูเหมือนพวกคนตายของเจ้าจะย้ายค่ายไปแล้วนะ วิลล์”

เสียงของวิลล์ได้ทอดทิ้งเขาไปแล้ว เขาความหาคำพูดที่ไม่ยอมหลุดออกมา เป็นไปไม่ได้ ตาของเขาควมมองกลับไปที่กลับมาเหนือค่ายพักที่ถูกทิ้งร้าง แล้วหยุดลงที่ขวาน ขวานคือสองคมเล่มมหึมายังวางอยู่ที่เดิมที่เขาเห็นครั้งสุดท้ายโดยไม่ได้ถูกแตะต้อง อาวุธที่มีค่าขนาดนั้น...

“ยืนขึ้น วิลล์” เซอร์เวย์มาร์ออกคำสั่ง “ไม่มีใครอยู่ที่นั่นหรอก ข้าไม่ยอมให้เจ้าซ่อนตัวอยู่ใต้พุ่มไม้”

วิลล์ทำตามอย่างไม่เต็มใจนัก

เซอร์เวย์มาร์มองเขาหัวจรดเท้าด้วยความไม่พอใจอย่างเปิดเผย “ข้าจะไม่เดินทางกลับคาสเซิลแบล็กอย่างคนล้มเหลวในการลาดตระเวนครั้งแรกของข้าแน่ๆ เราจะต้องหาคนพวกนั้นให้เจอ” เขาชำเลื่องมองไปรอบๆ “ปีนขึ้นต้นไม้ไป เร็วเข้า มองหากองไฟ”

วิลล์หันไปโดยไม่พูดอะไร ไม่มีประโยชน์ที่จะต่อปากต่อคำ ลมกำลังพัด มันกระโชกผ่านเขาไป เขามุ่งไปยังต้นไม้ต้นนั้น ต้นที่ยืนพิทักษ์เป็นซุ้มโค้งสีเขียวอมเทา แล้วเริ่มปีนขึ้นไป ไม่นานฝ่ามือของเขาก็เกี่ยวเหวตะไคร้ด้วยยางไม้ และเขาก็หลงอยู่ท่ามกลางใบแหลม ความกลัวอัดเต็มช่องท้องเหมือนอาหารที่เขาย่อยไม่ได้ เขากะซิบคำภาวนาต่อทวยเทพไรนามแห่งพงไพร ดึงมีดสั้นออกจากฝัก แล้วคาบไว้เพื่อให้มือทั้งสองว่างสำหรับปีนป่าย รสชาติเหล็กเย็นๆ ในปากช่วยให้เขาอุ่นใจขึ้น

เบื้องล่าง จู๋ๆ ลอร์ดน้อยก็ตะโกนขึ้นมา “ใครอยู่ตรงนั้นนะ” วิลล์ไต้ยีนความไม่แน่ใจแฝงอยู่ในคำท้าทายนั้น เขาหยุดป็น นิ่งฟัง และจ้องมอง

แมกไม้ให้คำตอบด้วยเสียงสายไผ่ของใบ เสียงน้ำป่นน้ำแข็งในลำธารไหลริน และเสียงร้องของนกฮูกหิมะดังมาแต่ไกล

อมมนุษย์ไม่ส่งเสียงใดๆ

วิลล์เห็นความเคลื่อนไหวจากทางหน้าต่าง รูปทรงสี่เหลี่ยมกำลังร้อนถลาผ่านหมู่ไม้ เขาหันศีรษะไปเห็นเงาสีขาวแวบหนึ่งในความมืด แล้วมันก็หายไป กิ่งไม้ไหวเบาๆ ในสายลม เสียดสีกันและกันด้วยนิ้วไม้ของมัน วิลล์อ้าปากหมายจะร้องเตือน แต่คำพูดเหมือนจะจับตัวแข็งอยู่ในลำคอ บางทีเขาอาจเข้าใจผิดไปเอง นั่นอาจเป็นเพียงนกฮูกตัว เงาสะทอนของหิมะ หรือภาพลวงตาจากแสงจันทร์ ตกลงว่าเขาเห็นอะไรกันแน่

“วิลล์ เจ้าอยู่ไหน” เซอร์เวย์มร์ร้องเรียก “เจ้าเห็นอะไรหรือเปล่า” เขาหมุนรอบตัวซ้ำๆ เติบโตด้วยความระมัดระวังขึ้นมาทันใด ดาบยังอยู่ในมือ เขาต้องรู้สึกถึงพวกมันเช่นเดียวกับที่วิลล์รู้สึก แต่ก็มองอะไรไม่เห็นเลย “ตอบข้าสิ! ทำไมมันหนาวอย่างนี้”

มันหนาว จริงๆ วิลล์ตัวสั่นและเกาะกิ้งไม้ไว้แน่นยิ่งกว่าเดิม ใบหน้กดเบียดแนบแน่นกับลำต้นของตนไม้ที่ยืนยามอยู่ เขารู้สึกได้ถึงยางไม้เหนียวๆ หวานๆ บนแก้ม

เงาหนึ่งปรากฏขึ้นจากความมืดของผืนป่า มันมายืนอยู่ต่อหน้ารอยซ์สูง มันสูง และแข็งแรงเหมือนกระดุกเก่าๆ ผิวซีดขาวราวน้ำนม เกราะของมันดูจะเปลี่ยนสีได้ขณะเคลื่อนไหว ตรงนี้สีขาวยเหมือนหิมะตกใหม่ ตรงนั้นสีดำเหมือนเงา มีรอยด่างสีเขียวอมเทาเข้มของต้นไม้ที่อยู่ทั่วร่าง ทุกครั้งที่ก้าวย่าง ลวดลายนั้นก็หวนโอบโอบไปมาเหมือนแสงจันทร์บนผิวน้ำ

วิลล์ไต้ยีนเซอร์เวย์มร์ รอยซ์ พ่นลมหายใจยาวดังพืด “อย่าเข้ามาใกล้กว่านั้น” ลอร์ดน้อยเตือน เสียงของเขาแตกพร่าเหมือนเสียงเด็ก เขา

เหยียดผ้าคลุมเซบิลผืนยาวข้ามบ่าไปข้างหลังเพื่อให้แขนมืออิสระสำหรับการต่อสู้ ก่อนจะกุมดาบด้วยมือทั้งสองข้าง ลมหยุดพัดแล้ว อากาศหนาวเยียบ

อมนุษย์เลื่อนตัวมาข้างหน้าด้วยฝีเท้าเยียบเยียบ ในมือถือดาบยาวที่ไม่เหมือนดาบเล่มไหนที่วิลล์เคยเห็นมาก่อน ไม่มีโลหะของมนุษย์ถูกผสมลงไปเลยระหว่างการตี ดาบเล่มนี้มีชีวิตขึ้นมาด้วยแสงจันทร์ เป็นแท่งผลึกโปร่งแสงบางเฉียบจนแทบจะเหมือนล่องหนเมื่อมองคมของมันตรงๆ มีแสงสีฟ้าจางเลื่อนรางเหมือนแสงปีศาจเต้นระยิบอยู่รอบคมดาบ และจะเพราะอะไรก็ตาม วิลล์รู้ว่ามันคมกริบยิ่งกว่าใบมีดโกนใดๆ

เซอร์เวย์มาร์ประจันหน้ากับมันอย่างกล้าหาญ “ถ้าเช่นนั้นก็มารัวร่ากับข้าเถอะ” เขาชูดาบขึ้นท้าทายสูงเหนือศีรษะ มือของเขาสั่นระริกจากน้ำหนักดาบ หรืออาจจากความหนาวเย็น ทว่าในชั่วขณะนั้น วิลล์คิดว่าเขาไม่ใช่เด็กอีกต่อไป แต่เป็นบุรุษเต็มตัวแห่งหน่วยพิทักษ์ราตรี

อมนุษย์ชะงักไป วิลล์มองเห็นดวงตาของมัน มันมีสีฟ้าที่เข้มกว่าและสีสดกว่าตาของมนุษย์ สีฟ้าที่แผดเผาเหมือนน้ำแข็ง ดวงตาคู่นั้นจับจ้องดาบยาวที่กำลังสั่นไหวอยู่เหนือระดับสายตา และมองดูแสงจันทร์สะท้อนเย็นเยียบอยู่บนเนื้อโลหะ ชั่วหัวใจเต้นหนึ่งจังหวะ วิลล์เกิดความกล้าที่จะหวัง

พวกมันปรากฏตัวอย่างเยียบเยียบออกมาจากหลืบเงา ที่แรกสองแล้วสาม...สี่...ห้า...เซอร์เวย์มาร์อาจรู้สึกได้ถึงความหนาวเย็นที่มากับพวกมัน แต่เขาไม่มีทางเห็นและไม่มีทางได้ยินเสียงของพวกมันอย่างแน่นอน วิลล์ต้องตะโกนบอก มันคือหน้าที่ของเขา และจะเป็นความตายของเขาด้วย หากเขาตะโกนออกไป เขาตัวลั่นกอดตั้นไม้แน่นและปิดปากสนิท

ดาบสีซีดฟันแหวกอากาศสั่นระริก

เซอร์เวย์มาร์เข้ารับไว้ด้วยเหล็กกล้า เมื่อคมดาบปะทะกัน กลับไม่มีเสียงลั่นของโลหะกระทบกันเลย มีแต่เพียงเสียงสูงแหลมบางเบาที่ปลายประสาทหู เหมือนเสียงสัตว์กรีดร้องด้วยความเจ็บปวด รอยซ์

เข้ารับการโจมตีครั้งที่สอง ครั้งที่สาม แล้วถอยหลังไปก้าวหนึ่ง รับการโจมตีอีกครั้งแล้วก็ถอยไปอีกครั้ง

ข้างหลังเขา ทั้งทางขวา ทางซ้าย และทุกทิศทางรอบตัว ผู้ที่เฝ้าดูต่างยืนอย่างอดทน ไร้ใบหน้า ไร้สัมผัสเสียง ลวดลายที่เปลี่ยนไปมาบนชุดเกราะอันแบบบางทำให้พวกมันแทบจะไม่มีใครมองเห็นในผืนป่า แต่พวกมันไม่ได้ขยับเข้าแทรกแซง

ดาบปะทะกันครั้งแล้วครั้งเล่าจนวิลโลว์อยากจะยกมือขึ้นปิดหูจากเสียงแหลมประหลาดแสนเจ็บปวดของการปะทะกันเหล่านั้น ถึงตอนนี้เซอร์เวย์มาร์หายใจหอบจากการต่อสู้ ลมหายใจกลายเป็นไออยู่ในแสงจันทร์ ดาบของเขาถูกน้ำแข็งเกาะจนขาวโพลน ส่วนดาบของอมนุษย์พลิกพลั้วพร้อมแสงสีฟ้าอ่อน

แล้วการปิดป้องของรอยซ์ก็เข้าไปหนึ่งจังหวะ ดาบสีซีดเล่มนั้นกัดทะลุชุดโตะเกราะที่ใต้แขนของเขา ลอร์ดหนุ่มร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดเลือดเอ่อขึ้นมาระหว่างทรวงโศก กลายเป็นไอเมื่อสัมผัสความเย็น หยดเลือดดูแดงราวกับไฟเมื่อตกต้องหิมะ นิ้วของเซอร์เวย์มาร์ปิดไปข้างลำตัว ฝูงมือนั่งตุนของเขาหลุดออก มันชุ่มโชกไปด้วยสีแดง

อมนุษย์พูดอะไรบางอย่างในภาษาที่วิลโลว์ไม่รู้จัก เสียงของมันเหมือนเสียงน้ำแข็งแตกกร้าวในทะเลสาบฤดูหนาว คำพูดเหล่านั้นคือการเย้ยหยัน

เซอร์เวย์มาร์ รอยซ์ ระเบิดความเดือดดาล “เพื่อโรเบิร์ต!” เขาร้องตะโกนแล้วเดินมาข้างหน้าพร้อมกับชุดคำราม ยกดาบยาวที่มีน้ำแข็งเกาะขึ้นด้วยมือทั้งสองข้าง เหวี่ยงฟาดมันออกไปรอบตัวในแนวราบโดยห่มน้ำหนักตัวทั้งหมดตามไป อมนุษย์ปิดป้องแกนๆอย่างแทบจะขอไปที

เมื่อคมดาบสัมผัสกัน เหล็กก็ลั่นกึกกระเจาย

เสียงกริ๊ดร้องดังสะท้อนก้องไปทั่วผืนป่ายามราตรี ดาบยาวแตกกระเจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยนับร้อยราวกับฝนหิม รอยซ์ทรุดลงคุกเข่าพลางส่งเสียงแผดร้องและยกมือปิดตา เลือดไหลเอ่อลงมาระหว่างนิ้ว

เหล่าผู้เฝ้าดูต่างขยับตัวมาข้างหน้าพร้อมกันราวกับได้รับสัญญาณ

ดาบชูขึ้นแล้วแทงลงอย่างเงียบกริบน่ากลัว เป็นการเชือดฟันอย่างเลือดเย็น ดาบสีชิตกริตทะลุช่วงโหลวกับเป็นผ้าไหม วิลล์หลับตา ไกลลงไปเบื้องล่าง เขาได้ยินเสียงพูดและเสียงหัวเราะของพวกมันดังแหลมเหมือนน้ำแข็งย่อย

เมื่อเขามีความกล้าพอจะมองดูอีกครั้ง เวลาก็ผ่านไปเนิ่นนานแล้ว ลันเขาเบื้องล่างนั้นว่างเปล่า

เขายังคงอยู่บนต้นไม้ แทบไม่กล้าหายใจ ระหว่างนั้นดวงจันทร์ก็ค่อยๆ คืบคลานข้ามท้องฟ้าสีดำ จนในที่สุด เมื่อกล้ำเนื้อเขาเป็นตะคริว และนิ้วมือเริ่มชาเพราะความหนาวเย็น เขาก็ปีนลงมา

ศพของรอยซ์นอนคว่ำหน้าในหิมะ แขนข้างหนึ่งยื่นออกไป ผ้าคลุมเซบิลฝันหนาถูกพันนับสิบแฉล ในสภาพนอนสิ้นใจเช่นนั้น จึงเห็นได้ว่าเขายังอายุน้อยเพียงไร เป็นแค่เด็กหนุ่มคนหนึ่งเท่านั้น

เขาพบซากที่เหลือของดาบห่างออกไปไม่กี่ฟุต ปลายของมันแตกออกเป็นเลี้ยว และบิดเบี้ยวเหมือนต้นไม้ที่ถูกฟ้าผ่า วิลล์คุกเข่าลง มองไปรอบตัวอย่างระมัดระวัง แล้วคว่ำมันขึ้นมา ซากดาบนี้แหละจะเป็นข้อพิสูจน์ของเขา กาเร็ตจะรู้ว่านี่หมายความว่าอย่างไร และถ้าเขาไม่รู้ ท่านหมีเผ่ามอร์มอนต์หรือเมสเตอร์เอมมอนก็ต้องรู้แน่ กาเร็ตจะยังรออยู่กับพวกม้าหรือเปล่า เขาต้องรีบแล้ว

วิลล์ลุกขึ้น เซอร์เวย์มาร์ รอยซ์ ยืนตระหง่านอยู่เหนือเขา

เสื้อผ้าชั้นดีของเขาขาดรุ่งริ่ง ใบหน้าเป็นซากเหวอะหะวะ ชิ้นส่วนจากดาบบักคารูมานดาขาวข้างซ้ายที่บอด

ตาขวาของเขาเปิดอยู่ รูม่านตาเป็นสีฟ้าเจิดจ้า มันมองเห็น

ซากดาบร่วงลงจากนิ้วที่ไร้เส้นความรู้สึก วิลล์หลับตาลงภาวนา มือเรียวยาวมาส่งาบัดแก้มของเขา แล้วไปรัดแน่นรอบลำคอ มือคู่นั้นสวมถุงมือหนังดุนชั้นเลิศและเหนียวเหนอะด้วยเลือด ทว่าสัมผัสของมันกลับเย็นเยียบราวน้ำแข็ง

แบรน



รุ่งอรุณ มาถึงอย่างกระฉ่างใสและหนาวเย็น พร้อมความสดชื่นที่บ่งบอกถึงการสิ้นสุดของฤดูร้อน พวกเขาทั้งหมดยี่สิบคนออกเดินทางตอนฟ้าสางไปดูชายคนหนึ่งถูกตัดหัว แบรนซึ่งม้ายู่ท่ามกลางคนเหล่านั้นรู้สึกตื่นกลัวด้วยความตื่นเต้น นี่เป็นครั้งแรกที่ใครๆ เห็นว่าเขาโตพอจะร่วมทางไปกับลอร์ดบิดาและบรรดาพี่ชายของเขาเพื่อร่วมชมกระบวนการยุติธรรมของพระราชินี มันเป็นปีที่เก่าของฤดูร้อนและปีที่เจ็ดของชีวิตแบรน

ชายคนนั้นถูกจับได้นอกป้อมเล็กๆบนเนินเขา รอบบคิดว่าเขาเป็นคนที่เสียนิสัยที่สาบานดาบต่อมานซ์ เรย์เดอร์ ผู้เป็นพระราชานอกฉากกำแพงแบรนชนลูกเมื่อนึกถึงเรื่องนี้ เขาจำนิทานข้างเตาผิงที่ยายแนนเคยเล่าให้ฟังได้ นางเล่าว่าคนเถื่อนเป็นพวกโหดร้าย พวกค้ำทาส มือสังหาร และหัวขโมย พวกคนเถื่อนสมสู่กับยักษ์และผีร้าย ขโมยเด็กผู้หญิงกลางดึก ต้มเลือดจากเขาสัตว์ชนิดเงา ผู้หญิงคนเถื่อนยังร่วมหลับนอนกับอมนุษย์ในราตรีอันนรกกาลเพื่อให้กำเนิดเด็กครึ่งมนุษย์ที่น่าสะพรึงกลัวอีกด้วย

แต่ชายที่พวกเขาพบผู้ถูกมัดมือและเท้าอยู่ตรงกำแพงป้อมเพื่อรอคอยความยุติธรรมของพระราชินีเป็นชายชราผอมแห้ง ตัวไม่สูงกว่ารอบบเท่าใดนัก เขาเสียหูทั้งสองข้างและนิ้วหนึ่งเพราะหิมะกัด แต่งกายด้วยสีดำทั้งตัวเหมือนพี่น้องในหน่วยพิทักษ์ราตรี เว้นแต่ว่าชุดขนสัตว์ของเขาขาดวิ่นและเปราะนํ้ามัน

ลมหายใจของคนและม้าผสมปนเปกันระเหยเป็นไอในอากาศยามเช้าอันหนาวเย็นขณะที่ลอร์ดบิดาของเขาสั่งให้พลตราชยคนนั้นลงจากกำแพงแล้วลากตัวมาตรงหน้า รอบบ์และจอนนั่งยึดตัวตรงและนั่งอยู่บนหลังม้าแบรณคั่นอยู่ตรงกลางบนหลังม้าตัวเล็กและพยายามวางท่าให้ดูเหมือนอายุมากกว่าเจ็ดขวบ พยายามเสแสร้งว่าเขาเคยเห็นลิ่งเหล่านี้นามากแล้ว สายลมบางๆ ไชยผ่านประตูป้อม ที่โบกสะบัดอยู่เหนือศีรษะของพวกเขา คือธงประจำตระกูลสตาร์คแห่งวินเทอร์เฟลซึ่งเป็นรูปหมาป่าโลกันตร์สีเทาวิ่งข้ามท้องทุ่งสีเขียวหิมะ

บิดาของแบรณนั่งเครื่องขีรึมอยู่บนหลังม้า ผมยารสีน้ำตาลขยับไหวในสายลม เคราที่เล็มลั่นของเขาหงอกประปราย ทำให้เขาดูแก่กว่าวัยสามสิบห้าปี มีแววเครียดขีรึมอยู่ในดวงตาสีเทาของเขาในวันนี้ เขาดูไม่เหมือนชายคนที่จะนั่งหน้ากองไฟยามค่ำคืนและเล่าเรื่องเกี่ยวกับยุคแห่งวีรบุรุษและเด็กแห่งพงไพรด้วยเสียงนุ่มเบาเลย เขาได้ถอดไบหน้าของบิดาออก และสวมไบหน้าของลอร์ดสตาร์คแห่งวินเทอร์เฟล แบรณคิด

พวกเขาทำการไต่สวนกันตรงนั้นท่ามกลางความหนาวเย็นของยามเช้า แต่หลังจากนั้นแบรณก็จำสิ่งที่พูดกันส่วนใหญ่ไม่ได้แล้ว ในที่สุดลอร์ดบิดาของเขาก็ออกคำสั่ง ทหารองครักษ์สองนายลากชายขอมช่อคนนั้นไปยังตอตันไอร์ออนวู้ดที่อยู่กลางลาน พวกเขาจดศีรษะชายคนนั้นลงบนไม้เนื้อแข็งสีดำ ลอร์ดเอ็ดดาร์ด สตาร์ค ลงจากหลังม้า ถือออนเกรย์จอย เด็กหนุ่มในอุปถัมภ์นำดาบของเขามาเบี่ยงหน้า “ไอซ์” คือชื่อของดาบนั้น มันกว้างพอๆ กับมือของผู้ใหญ่และยาวกว่าส่วนสูงของรอบบ์เสียอีก ไบดาบเป็นเหล็กกล้าวาลีเรีย ตีขึ้นด้วยเวทมนตร์ มีสีเข้มราวกับควันไฟ ไม่มีอะไรจากความแหลมคมได้เหมือนเหล็กกล้าวาลีเรีย

บิดาของเขาถอดถุงมือออกส่งให้จอร์ คัสเซล ผู้เป็นหัวหน้าหน่วยทหารรักษาการณ์ประจำบ้าน เขาถือดาบไอซ์ไว้มั่นด้วยมือทั้งสองข้างแล้วพูดว่า “ในนามของโรเบิร์ตแห่งตระกูลบาราเธียน บุคคลแรกแห่งนามนี้ราชาแห่งชาวแอนดัล รอยนาร์ และปฐมบุรุษ ลอร์ดแห่งเจ็ดราชอาณาจักร

และผู้พิทักษ์อาณาจักร โดยวาเทของเอ็ดมาร์ทแห่งตระกูลสตาร์ค ลอร์ดแห่งวินเทอร์เฟลและผู้ปกครองแห่งแคว้นเหนือ ข้าขอพิพากษาประหารชีวิตเจ้า” เขายกดาบใหญ่เล่มนั้นขึ้นสูงเหนือศีรษะ

จอห์น สโนว์ พี่ชายของแบรน ซึ่งเป็นบุตรนอกสมรส ขยับเข้ามาใกล้ขึ้น “จับมาไว้ให้มัน” เขากะชิบ “และอย่าละสายตาไปทางอื่น ท่านพ่อจะรู้หากเจ้าทำอย่างนั้น”

แบรนจับมาไว้ให้มัน และไม่ละสายตาไปทางอื่น

บิดาของเขาตัดศีรษะของชายคนนั้นด้วยการฟันอย่างมั่นใจเพียงครั้งเดียว เลือดสาดกระจ่ายไปบนหิมะ สีของมันเป็นแดงพอกๆกับเหล้าองุ่นฤดูร้อน ม้าตัวหนึ่งยกขาหน้าขึ้นและต้องถูกดึงรั้งไว้ไม่ให้พุ่งตัวออกไป แบรนไม่อาจละสายตาจากเลือดได้ หิมะรอบต่อไม้ตีมันอย่างกระหายน และเป็นสีแดงเข้มขึ้นต่อหน้าต่อตาเขา

ศีรษะกระดอนจากรากไม้หนาแล้วกลิ้งไปหยุดอยู่ใกล้เท้าของเกรย์จอย รืออันเป็นคนหนุ่มวัยสิบเก้า ร่างเปรียวผิวดำผู้เห็นทุกอย่างเป็นเรื่องขบขัน เขาหัวเราะ วางเท้าที่สวมบูตบนศีรษะนั้น แล้วเตะมันออกไป

“เลว” จอห์นพิมพ์เสียงเบาพอไม่ให้เกรย์จอยได้ยิน เขาวางมือบนบ่าของแบรน แบรนหันมามองพี่ชายลูกนอกสมรส “เจ้าทำได้ดี” จอห์นบอกเขาอย่างเคร่งขรึม จอห์นอายุสิบสี่ปี เป็นผู้มากประสบการณ์ด้านกระบวนการยุติธรรม

ดูเหมือนอากาศจะหนาวเย็นลงระหว่างการเดินทางไกลกลับวินเทอร์เฟล ทั้งที่พอถึงเวลานั้นลมจะหยุดพัดและดวงอาทิตย์ขึ้นสูงกว่าเดิมบนท้องฟ้าแล้ว แบรนขี่ม้ายูกับพี่ๆนำหน้ากลุ่มหลักมาพอสมควร ม้าตัวเล็กของเขาพยายามอย่างหนักที่จะเดินตามม้าของพวกพี่ๆให้ทัน

“ทหารหนึ่งพันคนนั้นตายอย่างกล้าหาญ” รอบบ์พูดขึ้น เขาเป็นคนตัวใหญ่โหล่งว้างและยังโตขึ้นทุกวัน มีสีสันเหมือนมารดา ทั้งผิวขาวเนียน ผมสีน้ำตาลแดง และตาสีฟ้าของตระกูลทอลล์แห่งริเวอร์รัน “อย่างน้อยเขาก็มีความกล้าหาญ”

“ไม่หรอก” จอน สโนว์ พุดเบาๆ “นั่นไม่ใช่ความกล้าหาญ ชายคนนี้ตายด้วยความกลัว มองตาก็รู้แล้ว สตาร์ค” นัยน์ตาของจอนเป็นสีเทาที่เข้มจนดูเกือบดำ แต่น้อยนักที่จะมีอะไรเล็ดลอดสายตาคู่นั้นไปได้ เขาอายุรุ่นราวคราวเดียวกับรอบบี้ แต่ทั้งคู่ดูไม่คล้ายกันเลย จอนผอมเพรียวในขณะที่รอบบี้ปึกป็น ผิวน้ำในขณะที่รอบบี้ผิวขาว สง่างามและคล่องแคล่วในขณะที่พี่ชายต่างมารดาแข็งแรงและรวดเร็ว

รอบบี้ไม่ประทับใจ “ให้อีพวกอมมุนช์เอาดวงตาเขาไปเลย” เขาสบถ “เขาตายดี แข่งกันไปทีสะพานไหม”

“ได้เลย” จอนพุดพลางกระตุ้นม้าไปข้างหน้า รอบบี้สบถแล้วตามไป พวกเขาควมม้าไปตามทาง รอบบี้หัวเราะและส่งเสียงกู่ร้อง จอนเงิบและตั้งอกตั้งใจ เกือกม้าของทั้งสองเตะหิมะกระจายเป็นฝอยขึ้นไปตามร่ายทาง

แบรนไม่พยายามไล่ตาม ม้าตัวเล็กของเขาตามไม่ทัน ตอนนั้นเขากำลังนึกถึงดวงตาของชายชอมช่อคนนั้นที่เขาได้เห็น ผ่านไปพักหนึ่งเสียงหัวเราะของรอบบี้ก็จางหายไป แล้วปากก็เงิบลงอีกครั้ง

เขาจมลึกอยู่ในห้วงคิดจนไม่ได้ยินเสียงของคนอื่นๆ ที่เหลือในกลุ่ม จนกระทั่งบิดาของเขาเคลื่อนไหวขึ้นมาอยู่ข้างๆ “เจ้าสบายดีไหม แบรน” เขาถามอย่างเมตตา

“ขอรับ ท่านพ่อ” แบรนตอบอีกฝ่ายและเงยหน้าขึ้นมอง เมื่อพนักายด้วยชุดหนังและขนสัตว์และขี่ม้าศึกตัวใหญ่ ลอร์ดบิดาก็ตระหนักรู้เงื่อมเหนือเขาราวกับยักษ์ “รอบบี้บอกว่าชายคนนั้นตายอย่างกล้าหาญ แต่จอนบอกว่าเขากลัว”

“แล้วเจ้าคิดว่าอย่างไร” บิดาถาม

แบรนคิดไครครวญ “คนเราจะยังกล้าหาญได้ไหมถ้าเขากลัว”

“นั่นเป็นเวลาเดียวที่คนเราจะกล้าหาญได้” บิดาบอกเขา “เจ้าเข้าใจไหมว่าทำไมข้าถึงทำอย่างนั้น”

“เขาเป็นคนเถื่อน” แบรนตอบ “พวกเขาจงชิงหญิงสาวไปขายให้กับพวกอมมุนช์”

ลอร์ดบิดาอี้ม “ยายแนแล่นิทานให้ฟังอีกแล้วละสิ อันที่จริงชายคนนั้นเป็นคนตระบัดสัตย์ เป็นคนละทิ้งหน้าที่จากหน่วยพิทักษ์ราตรี ไม่มีชายใดจะอันตรายยิ่งกว่านั้นอีกแล้ว คนทิ้งหน้าที่รู้ตัวว่าชีวิตของเขาจะต้องจบสิ้นหากถูกจับตัวได้ ดังนั้นเขาจึงไม่ลังเลที่จะก่ออาชญากรรมไม่ว่าจะเลวร้ายสักเพียงใด แต่เจ้าเข้าใจเข้าใจผิดไปแล้ว คำถามมิใช่ทำไมชายคนนั้นถึงต้องตาย แต่ทำไม *ข้า* ถึงต้องเป็นคนลงมือ”

แบรนไม่มีคำตอบสำหรับคำถามนั้น “พระราชาร็อบเบิร์ตมีมือเพชรฆาต” เขาพูดอย่างไม่แน่ใจ

“ใช่” บิดาอี้มรับ “เช่นเดียวกับเหล่าพระราชาทาร์เกรียนก่อนหน้าพระองค์ แต่วิถีของเราเป็นวิถีที่โบราณกว่า เลือดของปลุมบุรุษยังคงไหลเวียนอยู่ในสายเลือดของพวกสตาร์ค และเรายึดถือความเชื่อว่าชายผู้พิพากษาควรลงดาบด้วยตัวเอง หากเจ้าจะปลิดชีวิตใคร มันเป็นภาระหน้าที่ของเจ้าที่จะมองเข้าไปในดวงตาแล้วรับฟังคำสั่งเสียของเขา และถ้าเจ้าทนทำเช่นนั้นไม่ได้ บางทีคนคนนั้นอาจยังไม่สมควรตาย

“วันหนึ่งนะ แบรน เจ้าจะเป็นคนเชิญธงให้ร็อบบี้ ดูแลป้อมปราการของเจ้าเองให้พี่ชายและพระราชาน้องเจ้า การตัดสินความยุติธรรมจะตกอยู่กับเจ้า เมื่อวันนั้นมาถึง จงอย่าได้สนุกกับหน้าที่ที่ได้รับ แต่ก็ห้ามเบือนหน้าหนีเช่นกัน ผู้ปกครองที่หลบซ่อนอยู่ข้างหลังเพชรฆาตรับจ้างจะลี้มเลือนไปในไม่ช้าว่าความตายคืออะไร”

ตอนนั้นเองที่จอนปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งบนยอดเนินเบื้องหน้าพวกเขา เขาโบกมือและตะโกนลงมา “ท่านพ่อ แบรน มาเร็ว มาดูสิว่าร็อบบี้เจออะไรเข้า!” แล้วเขาก็หายไปอีก

จอร์ควนมาม่าซ่างๆ “มีปัญหาคือ นายข้า”

“ไม่ต้องสงสัยเลย” ลอร์ดบิดาล่า “มาเถอะ ไปดูกันว่าคราวนี้พวกลูกชายข้าชุดเรื่องยุ่งๆอะไรขึ้นมาอีก” เขาเร่งม้าขึ้นวิ่งเหยาะๆ จอร์, แบรน และคนอื่นๆตามหลังไป

พวกเขาพบรอบบ่อยูริธแม่น้ำทางเหนือของสะพาน พร้อมกับจอนที่

ยังคงอยู่บนหลังม้าข้างๆ เขา หิมะละลายฤดูร้อนตกหนักในเดือนนี้ รอบบียินจมลึกถึงเข่าอยู่ในพื้นสีขาว เขาตั้งสูดไปข้างหลัง เพื่อให้แสงแดดสาดส่องอยู่บนเส้นผม เขากำลังประคองอะไรบางอย่างอยู่ในอ้อมแขนขณะที่เด็กชายทั้งสองคุ้ยกระชิบกระซิบกันด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

บรรดาผู้ขี่ม้าค่อยๆ ลัดเลาะฝ่าหิมะไปอย่างระมัดระวัง พร้อมกับคลำหาที่วางเท้าที่มั่นคงบนพื้นดินขรุขระซึ่งซ่อนอยู่ใต้หิมะ จอริ คัสเซล และธ็อน เกรย์จอย เป็นกลุ่มแรกที่ลงไปถึงพวกเด็กๆ เกรย์จอยขี่มาก็หัวเราะเฮฮาพูดจาหยอกล้อไปด้วย แบรนได้ยินเสียงเขาหายใจเฮือก “พระเจ้า!” ธ็อนอุทานพลางพยายามควบคุมม้า มือข้างหนึ่งเอื้อมไปที่ดาบ

ดาบของจอริถูกชักออกมาเรียบร้อยแล้ว “รอบบ์ ถอยห่างออกจากมันเสีย!” เขาตะโกนขณะที่ม้าของเขาชูขาหน้าขึ้นพร้อมกับส่งเสียงร้อง

รอบบีย่อมเป็นแล้วเงยหน้าขึ้นจากสิ่งที่เขาอุ้มไว้ในอ้อมแขน “มันทำร้ายเจ้าไม่ได้หรอก” เขาบอก “มันตายแล้ว จอริ”

ถึงตอนนั้นแบรนก็ลุกโชนไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น เขาอยากเร่งม้าให้เร็วขึ้น แต่บิดาลังให้ทุกคนลงจากหลังม้าที่ข้างสะพานแล้วเดินเท้าเข้าไป แบรนกระโดดลงจากหลังม้าแล้วออกวิ่ง

พอถึงตอนนั้นทั้งจอริ, จอริ และธ็อน เกรย์จอย ต่างก็ลงจากหลังม้าแล้ว “ในบรรดานรกทั้งเจ็ดขุม นี่มันตัวอะไรกันนี่” เกรย์จอยพูด

“หมาป่า” รอบบ์บอกเขา

“ตัวประหลาดนะสิ” เกรย์จอยว่า “ดูขนาดของมันสิ”

หัวใจของแบรนเต้นระรัวอยู่ในอกขณะแหวกทางผ่านหิมะที่ท่วมถึงเอวไปหาพี่ชาย

ร่างของมันครึ่งหนึ่งฝังอยู่ในหิมะเบื่อนเลือด รูปทรงสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ ล้มทรุดในสภาพไร้ชีวิต น้ำแข็งก่อตัวขึ้นตามขนกระเซอะกระเซิงสีเทา กลิ่นเหม็นเน่าจางๆ เกาะตัวมันอยู่ราวกับน้ำหอมของสตรี แบรนเห็นดวงตามืดบอดของมันแวบหนึ่งที่มีหนอนคลานยั้วเยี้ย เห็นปากกว้างที่เต็มไปด้วยฟันสีเหลือง แต่ที่ทำให้เขาตกใจจนถึงกับอ้าปากค้างก็คือขนาดของมัน มัน

ตัวใหญ่กว่าม้าของเขาเสียอีก ใหญ่เป็นสองเท่าของสุนัขล่าเนื้อตัวใหญ่ที่สุดในคอกของบิดาเลยที่เดียว

“มันไม่ใช่ตัวประหลาด” จอนพูดอย่างใจเย็น “นั่นคือหมาป่าโลกันตร์พวกมันเติบโตใหญ่กว่าพันธุ์อื่นๆ”

รีออน เกรย์จอย พูดว่า “ไม่มีใครเคยเห็นหมาป่าโลกันตร์ทางใต้ของผากำแพงมาสองร้อยปีแล้ว”

“ตอนนี้ข้าเห็นตัวหนึ่งแล้วละ” จอนตอบ

แบรนดิงสายตาไปจากสัตว์ร้ายตัวนั้น ตอนนั้นเองที่เขาสังเกตเห็นสิ่งที่อยู่ในอ้อมแขนของรอบบี้ เขาอุทานด้วยความดีใจแล้วขยับเข้าไปใกล้ขึ้น ลูกสุนัขเหมือนก้อนกลมเล็กๆ มีขนสีเทาปนดำ ดวงตาของมันยังคงปิดอยู่ ขณะที่รอบบี้ประคองมันไว้ มันก็ดูจนมุมสะเปะสะปะกับหน้าอกของเขา เพื่อหาน้ำนมท่ามกลางชุดหนังของเขาพลางส่งเสียงครางเบาๆ คร่ำๆ แบรนเอื้อมมือออกไปอย่างลึกลับ “เอาลี” รอบบี้บอกเขา “เจ้าจับมันได้นะ”

แบรนลูบหัวลูกสุนัขเร็วๆ ที่หนึ่งอย่างตื่นๆ แล้วหันไปเมื่อจอนพูดว่า “เอานี้ไป” พี่ชายต่างมารดาวางลูกสุนัขตัวที่สองลงในอ้อมแขนของเขา “พวกมันมีอยู่ด้วยกันห้าตัว” แบรนนั่งลงในหิมะแล้วถอดลูกหมาป่าแม่ไปบนหน้า ขนที่สัมผัสกับแก้มของเขาช่างนุ่มนวลและอบอุ่น

“หมาป่าโลกันตร์หลุดอยู่ในดินแดนนี้ หลังจากหลายต่อหลายปี” อัลเลนนายอัศวบาลพึมพำ “ข้าหาขอบไม้”

“มันเป็นलग” จอรีว่า

บิดาขมวดคิ้ว “มันก็แค่ซากสัตว์ จอรี” เขาพูด ถึงกระนั้นเขาก็ดูไม่สบายใจ หิมะบดอยู่ใต้รองเท้าบูตเมื่อเขาเดินวนรอบศพ “พวกเราไม่รู้ไหมว่าอะไรฆ่ามัน”

“มีอะไรบางอย่างอยู่ในลำคอ” รอบบี้บอกเขา ภูมิใจที่ค้นพบคำตอบก่อนที่บิดาจะถามเสียอีก “นั่นไง ตรงใต้ขากรรไกร”

บิดาเขาคุกเข่าลงแล้วคว่ำหาใต้หัวของสัตว์ร้าย เขาออกแรงกระตุก แล้วชูขึ้นให้ทุกคนเห็น เศษเขากว้างยาวหนึ่งฟุต ปลายแหลมหักหายไป

มันชุ่มไปด้วยเลือด

ความเจ็บมันเข้าครอบงำคนทั้งกลุ่มอย่างกะทันหัน ทุกคนมองดูเขากว้างด้วยความอึดอัด ไม่มีใครกล้าพูดอะไร แม้แต่แบรนก็ล้มผัสความกลัวของทุกคนได้แม้ว่าเขาจะไม่เข้าใจก็ตาม

บิดาเขาโยนเขากว้างไปข้างๆ แล้วทำความสะอาดมือในหิมะ “ข้าประหลาดใจมากที่มันมีชีวิตอยู่นานพอจะออกลูก” เขากล่าว เสียงของเขาทำลายมนตร์สะกดเมื่อครู่ลง

“บางที่มันอาจจะไม่” จอริพูด “ข้าเคยได้ยินเรื่องเล่า...บางที่มันอาจจะตายไปแล้วตอนที่พวกลูกหมาเกิดมา”

“เกิดมากับศพ” ชายอีกคนเสริม “โซคร้ายนัก”

“ไม่เห็นจะสำคัญอะไร” ฮัลเลนว่า “พวกนี้ก็ต้องตายเหมือนกันในไม่ช้า”

แบรนร้องไม่เป็นภาษาด้วยความตกใจกลัว

“ยิ่งเร็วยิ่งดี” ธีออน เกรย์จอย เห็นชอบด้วย เขาชักดาบ “ส่งเจ้าสัตว์นั้นมา แบรน”

เจ้าตัวเล็กบิดตัวไปมากับร่างของเขาราวกับมันได้ยินและเข้าใจ “*ไม๊นะ!*” แบรนร้องอย่างดื้อรั้น “มันเป็นของข้า”

“เก็บดาบเจ้าเสีย เกรย์จอย” รอบบ์กล่าว ชั่วครู่หนึ่งน้ำเสียงของเขาฟังดูทรงอำนาจพอๆ กับบิดา เหมือนเสียงของท่านลอร์ดที่เขาจะได้เป็นในวันหนึ่ง “พวกเราจะเลี้ยงลูกหมาพวกนี้ไว้”

“เจ้าทำอย่างนั้นไม่ได้นะ พ่อหนุ่ม” ฮาร์วินบุตรของฮัลเลนพูดขึ้น

“ถ้าพวกมันเสียจะเป็นความปรานีกว่า” ฮัลเลนบอก

แบรนมองไปยังลอร์ดบิดาของเขาเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่ได้รับกลับมาเพียงใบหน้าที่บึ้งตึงคือขมวด “ฮัลเลนพูดถูกแล้ว ลูก ตายอย่างรวดเร็วดีกว่าตายอย่างทรมานจากความหนาวและความหิวโหย”

“*ไม๊!*” เขารู้สึกได้ถึงน้ำตาที่เอ่อขึ้นมา ก่อนจะเบือนหน้าหนีไป เขาไม่ต้องการร้องไห้ต่อหน้าบิดา

รอบบัตต่อต้านอย่างดั่งเดิม “หมาตัวเมียของเซอร์รอตริกเพิ่งออกลูกอีกเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว” เขาบอก “แค่ครอกเล็กๆ มีลูกหมาแค่สองตัว มันจะมีน้ำหนักมากพอ”

“แม่หมาจะฉีกพวกมันเป็นชิ้นๆ นะสิตอนพวกมันพยายามจะกินนม”

“ลอร์ดสตาร์ค” จอนพูดขึ้น มันช่างประหลาดที่ได้ยินเขาเรียกบิดาอย่างนั้น อย่างเป็นทางการเหลือเกิน แบรินมองเขาด้วยความหวังอันจนตรอก “มีลูกหมาอยู่ห้าตัว” เขาบอกบิดา “ตัวผู้สาม ตัวเมียสอง”

“แล้วยังไงหรือ จอน”

“ท่านมีลูกแท้ๆ ห้าคน” จอนบอก “บุตรชายสาม ธิดาสอง หมาป่าโลกันตร์คือสัญลักษณ์ประจำตระกูลของท่าน ลูกๆ ของท่านได้ถูกलिขิตไว้แล้วให้ครอบครัวลูกหมาเหล่านี้ นายข้า”

แบรินเห็นสีหน้าของบิดาเปลี่ยนไป เห็นพวกผู้ใหญ่มองหน้ากันไปมา เขารักจอนจนหมดหัวใจในวินาทีนั้น แม้จะแค่เจ็ดขวบ แต่แบรินก็เข้าใจว่าพี่ชายของตนพูดอะไรออกมา ตัวเลขนั้นถูกต้องเพียงเพราะจอนตัดตัวเขาเองออกไป เขารวมพวกน้องสาว รวมแม้แต่ริคคอนที่ยังเป็นทารก แต่ไม่รวมลูกนอกสมรสผู้ใช้ชื่อสกุลว่าสโนว์ ชื่อตามประเพณีที่จะมอบให้แก่ชาวเหนือผู้อัปโซคพอจะเกิดมาโดยไม่มีชื่อเป็นของตนเอง

บิดาของพวกเขาก็เข้าใจเช่นกัน “เจ้าไม่อยากจะลูกหมาของเจ้าเองหรือ จอน” เขาถามอย่างอ่อนโยน

“หมาป่าโลกันตร์จะประดับเพียงธงของตระกูลสตาร์คเท่านั้น” จอนชี้แจง “ข้ามิใช่สตาร์ค ท่านพ่อ”

ลอร์ดบิดาพิจารณาจอนอย่างไต่ตรอง รอบรับกลับเข้ามาในความเงียบที่เขาทิ้งไว้ “ข้าจะให้มันมันด้วยตัวเองเลย ท่านพ่อ” เขาสัญญา “ข้าจะจุ่มผ้ากับนมอุ่นๆ แล้วให้มันดูด”

“ข้าก็เหมือนกัน!” แบรินสนองคำ

ท่านลอร์ดซึ่งนำหนึ่กบรรดาลูกชายของตนอย่างรอบคอบและยาวนานด้วยดวงตาทั้งคู่ “พูดง่าย ทำยาก ข้าจะไม่ให้พวกเจ้าเสียเวลาของบ่าวรับใช้

ไปกับเรื่องนี้ ถ้าเจ้าอยากได้ลูกหมา เจ้าต้องให้อาหารมันด้วยตัวเอง เข้าใจไหม”

แบรนพยักหน้าด้วยความกระตือรือร้น ลูกหมาบิดตัวไปมาอยู่ในอ้อมกอดแล้วเลียหน้าของเขาด้วยลิ้นอุ่นๆ

“และเจ้าต้องฝึกมันด้วย” บิดากล่าว “เจ้าต้องฝึกมัน นายสุนัขบาลจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับสัตว์ประหลาดเหล่านี้ ข้าสัญญากับเจ้าไว้เลย และขอท่วยเทพช่วยเหลือ ถ้าเจ้าปล่อยปละละเลย หรือทำร้ายพวกมัน หรือฝึกมันไม่ดี เจ้าพวกนี้ไม่ใช่หมาที่จะอ่อนขอรางวัลหรือโดนเตะเข้าหน้าอกก็หนีไปเสียๆ หมาป่าโลกันตร์ฝึกแขนของชายฉกรรจ์ออกจากโหล่ได้ง่ายๆ เหมือนหมาล่าหนูเลยทีเดียว เจ้าแน่ใจนะว่าต้องการสิ่งนี้”

“ขอรับ ท่านพ่อ” แบรนพูด

“ขอรับ” รอบบี้เห็นด้วย

“ลูกหมาพวกนี้อาจตายได้อยู่ดี แม่เจ้าจะทำทุกอย่างแล้วก็ตาม”

“พวกมันจะไม่ตาย” รอบบี้พูด “เราจะ *ไม่ยอม* ให้มันตาย”

“ถ้าเช่นนั้นก็จงเลี้ยงพวกมันไว้ จอริ, เดสมอนด์ รวบรวมลูกหมาตัวอื่นๆ มา ป่านนี้เราควรจะกลับถึงวินเทอร์เฟลแล้ว”

จนกระทั่งพวกเขาขึ้นม้าและอยู่ระหว่างทางแล้วนั้นแหละที่แบรนยอมอนุญาตให้ตัวเองได้ลิ้มรสกลิ่นอายอันหอมหวานของชัยชนะ ถึงตอนนี้ลูกหมาของเขาก็ขดตัวอยู่ข้างในชุดหนังของเขา อบอุ่นแนบกายของแบรนปลอดภัยสำหรับการเดินทางไกลกลับบ้าน แบรนก็สงสัยว่าจะตั้งชื่อมันว่าอะไรดี

เมื่อข้ามสะพานไปได้ครึ่งทาง จอนก็หยุดม้ากะทันหัน

“มีอะไรหรือ จอน” ลอร์ดบิดาถาม

“ท่านไม่ได้ยินหรือ”

แบรนได้ยินเสียงลมพัดในหมู่ไม้ เสียงกุกกักของเกือกม้าบนแผ่นไม้ไอร์ออนวู้ด เสียงครางจากลูกสุนัขที่หิวโหยของเขา แต่จอนกำลังฟังเสียงอะไรอย่างอื่น

“ตรงนั้น” จอนบอก เขาชักม้าให้หมุนตัวแล้ววิ่งควมกลับข้ามสะพานไป ทุกคนมองดูจอนลงจากหลังม้าตรงที่หมาป่าโลกันตร์ตัวนั้นนอนตายอยู่ในหิมะ เห็นเขาคุกเข่าลง ครู่ต่อมาจอนก็ควมม้ากลับมาหาพรรคพวกด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

“มันคงต้องคลานหนีไปจากตัวอื่นๆ” จอนบอก

“หรือไม่ก็ถูกขับไล่ออกไป” บิดาของพวกเขากล่าวพลางมองดูลูกหมาตัวที่หก ขนของมันเป็นสีขาวในขณะที่ตัวอื่นในครอกเป็นสีเทา ดวงตาของมันสีแดงเหมือนเลือดของชายซอมซ่อที่ตายไปเมื่อเช้า เบรนคิดว่ามันแปลกนักที่ลูกหมาตัวนี้เพียงตัวเดียวใกล้จะลืมตาแล้วในขณะที่ตัวอื่นๆ ยังคงมองไม่เห็น

“หมาเผือก” ซีออน เกรย์จอย พุดด้วยอารมณ์ขันอันผิดแผก “ตัวนี้จะยิ่งตายเร็วกว่าเพื่อนแน่”

จอน สโนว์ ส่งสายตาเย็นเฉียบให้เด็กในอุปถัมภ์ของบิดาอยู่พักใหญ่ๆ “ข้าไม่คิดเช่นนั้น เกรย์จอย” เขาบอก “ตัวนี้เป็นของข้า”

แคทลีน



แคทลีนไม่เคยชอบป้าคัตดีลิตีท์แห่งนี้เลย

นางถือกำเนิดมาในตระกูลทัลลีแห่งริเวอร์รัน ซึ่งตั้งอยู่บนงามแดงของแม่น้ำสามง่ามท่ามกลางป่าไผ่ ในป้าคัตดีลิตีท์ของริเวอร์รันมีสวนที่สวยงามสดใสปลอดโปร่ง ที่ซึ่งต้นเรดวู้ดสูงแผ่ร่มเงาและเต็มไปด้วยลำธารซึ่งไหลส่งเสียงกรุ๊งกริ๊ง นกน้อยร้องเพลงจากรังที่ซุกซ่อน อากาศอวลแซมด้วยกลิ่นดอกไม้

เหล่าทวยเทพแห่งวินเทอร์เฟลได้เก็บรักษาป่าประเภทที่แตกต่างจากที่อื่นไว้ มันเป็นป่าโบราณมืดครึ้มพื้นที่สามเอเคอร์ ประกอบด้วยป่าไม้เก่าแก่ที่ไม่ถูกแตะต้องมานานนับหมื่นปีแล้วในระหว่างที่ปราสาทอันมืดมนถูกสร้างขึ้นล้อมรอบป่า มีกลิ่นดินชื้นๆ และกลิ่นฟุ้ง ต้นเรดวู้ดไม้ยืนต้น ป่าแห่งนี้เป็นถิ่นของต้นไม้ที่ยืนยาวอย่างดื้อดึงในชุดเกราะใบแหลมสีเขียวอมเทา ของต้นโอ๊กใหญ่มหึมา และของต้นไอร์ออนวู้ดที่เก่าแก่พอๆ กับดินแดนนี้เอง ที่แห่งนี้มีไม้ใหญ่ลำต้นหนาสีดำขึ้นเบียดกันแน่นขณะที่กิ่งไม้บิดสอดพันกันเป็นเพดานทึบเหนือศีรษะ และรากไม้ที่บิดเบี้ยวปลูกปล้ำกันอยู่ใต้ดิน มันเป็นสถานที่แห่งความเงียบสงบลึกล้ำงามมืดที่ครุ่นคิด และทวยเทพผู้สิงสถิตอยู่ที่นี่ล้วนไร้นาม

แต่นางรู้ว่าจะพบสามิได้ที่นี้ในคำคินนี้ เมื่อใดก็ตามที่เขাপลิดชีวิตคน หลังจากนั้นเขาจะแสวงหาความเงียบของป้าคัตดีลิตีท์

แคทลินได้รับการเจิมน้ำมันทั้งเจ็ดและได้รับการตั้งชื่อท่ามกลางแสงสีรุ้งที่สาดส่องอยู่เต็มโบสถ์แห่งริเวอร์รัน นางนับถือเหล่าเทพเจ้าแห่งความคร่ำครวญ เช่นเดียวกับบิดาและปู่ของนาง และบิดาของปูนางก่อนหน้านั้นเหล่าทวยเทพของนางมีชื่อเรียก และפקตร์ของเทพเหล่านั้นเป็นที่คุ้นเคยพอๆ กับใบหน้าที่ของบิดามารดาของนางเอง พิธีบูชาประกอบด้วยการบวชถือกระถางกำยาน กลิ่นเครื่องหอม ผลึกแก้วเจ็ดเหลี่ยมที่มีชีวิตชีวาเมื่อต้องแสง และเสียงร้องเพลง ตระกูลทาสลึกรักษาปากคดลึกลับไว้เช่นเดียวกับที่ตระกูลใหญ่ทุกตระกูลกระทำ แต่มันเป็นเพียงสถานที่สำหรับเดินเล่นอ่านหนังสือ หรือนอนรับแสงแดดเท่านั้น การบูชามิไ้สำหรับไนโบสถ์

เพื่อนาง เน็ดได้สร้างโบสถ์เล็กๆ ไว้ให้นางได้ร้องเพลงต่อพระפקตร์ทั้งเจ็ดของเทพเจ้า แต่เลือดของปลูมบุรุษยังคงไหลเวียนอยู่ในสายเลือดของคนตระกูลสตาร์ค เทพของเขาเองคือองค์เก่าแก่ ทวยเทพไร้นาม ไร้פקตร์แห่งแมกไม้เขียวซึ่งพวกเขา่วมบูชากับเด็กๆ แห่งพงไพรที่หายสาบสูญ

ที่ใจกลางป่ามีต้นเวียร์วู้ดโบราณต้นหนึ่งยืนต้นครุ่นคิดอยู่เหนือบ่อน้ำเล็กๆ ที่มีน้ำเย็นสีดํา เน็ดเรียกมันว่า“ต้นดวงใจ” เปลือกของต้นเวียร์วู้ดมีสีขาวเหมือนกระดูก ใบของมันมีสีแดงเข้มเหมือนมือเปื้อนเลือดนับพันมือ ลำต้นของไม้ใหญ่นี้มีรูปใบหน้าแเกะสลักเอาไว้ เครื่องหน้าเรียวยาวเต็มไปด้วยความโศกเศร้า ดวงตาสลักกลีเป็นสีแดงด้วยยางไม้แห้งและคอยแผ่มาอย่างน่าประหลาด ดวงตาคู่นั้นเก่าแก่มาก เก่าแก่กว่าตัววินเทอร์เฟลเองเสียอีก พวกมันได้เห็นแบรนดอนผู้สร้างวาทินก้อนแรก หากเรื่องราวที่เล่าขานกันนั้นเป็นเรื่องจริง พวกมันก็ได้เห็นกำแพงหินแกรนิตของปราสาทสร้างขึ้นล้อมรอบตัว กล่าวกันว่าเด็กๆ แห่งพงไพรเป็นผู้แกะสลักใบหน้าลงในต้นไม้ตั้งแต่ยุคศตวรรษปลูมกาล ก่อนการมาเยือนของปลูมบุรุษจากอีกฟากหนึ่งของทะเลแคบ

ในแดนใต้ ต้นเวียร์วู้ดต้นสุดท้ายถูกโค่นหรือถูกเผาไปจนหมดสิ้นแล้วตั้งแต่เมื่อพันปีก่อน ยกเว้นบนเกาะแห่งใบหน้าที่คนเขียวยังคงเฝ้าดูแลอยู่เงียบๆ แต่ที่นั่นต่างกัน ในดินแดนนี้ ปราสาททุกแห่ง

มีปากคดียุติธรรม ปากคดียุติธรรมทุกแห่งมีต้นดวงใจ และต้นดวงใจทุกต้น มีใบหน้า

แคทลินพบสามีของนางอยู่ใต้ต้นเวียร์วู้ด เขานั่งอยู่บนหินที่ปกคลุมไปด้วยตะไคร้ ดาบใหญ่ไอซ์วังก์พาดอยู่บนดัก เขากำลังทำความสะอาดใบดาบในน้ำที่มีสีดำนองจืดจาง ชากพีชชากัลต์วอร์ทที่ทับถมกันหนาอยู่บนพื้นของปากคดียุติธรรมมานานนับพันปีช่วยดูดกลืนเสียงฝีเท้าของนาง แต่ดวงตาสีแดงของต้นเวียร์วู้ดดูเหมือนกำลังจ้องมองนางอยู่ระหว่างที่นางเดินเข้ามา “เน็ต” นางเรียกอย่างนุ่มนวล

เขาเงยหน้าขึ้นมองนาง “แคทลิน” เขาพูด เสียงของเขาห่างเหินและเป็นทางการ “เด็ก ๆ อยู่ไหน”

เขาจะถามนางอย่างนั้นเสมอ “ในครัว กำลังถกกันเรื่องชื่อของลูกหมาป่า” นางผู้ผัดลุ่มของนางลงกับพื้นป่าแล้วนั่งลงข้างบ่อน้ำ หันหลังให้ต้นเวียร์วู้ด นางรู้สึกถึงสายตาที่กำลังจ้องมองนาง แต่ก็พยายามเต็มที่ที่จะไม่ใส่ใจ “อาร์ยาดกหลุมรักข้าแล้ว ซานซาคีหลงเสน่ห์และเอ็นดูพวกมัน เทริกคอนยังไม่ค่อยแน่ใจ”

“เขากลัวหรือ” เน็ตถาม

“นิดหน่อย” นางยอมรับ “เขาเพิ่งสามขวบเอง”

เน็ตขมวดคิ้ว “เขาต้องเรียนรู้ที่จะเผชิญหน้ากับความกลัว เขาจะไม่เป็นเด็กสามขวบอยู่ตลอดไป ฤดูหนาวกำลังจะมาถึง”

“ใช่” แคทลินเห็นด้วย คำพูดเมื่อครู่ทำให้นางหนาววูบเช่นเดียวกับทุก ๆ ครั้ง คำของสตาร์ค ทุกตระกูลขุนนางต่างก็มีคำของตัวเอง บ้างเป็นคำขวัญประจำครอบครัว บ้างเป็นมาตรฐาน บ้างเป็นคล้ายคำอธิษฐาน ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เฝ้าหวัดเกียรติยศและความรุ่งโรจน์ ความจงรักภักดีและความซื่อสัตย์ที่ให้คำมั่นไว้ คำสาบานว่าจะศรัทธาและกล้าหาญ ทั้งหมดเลยยกเว้นตระกูลสตาร์ค ฤดูหนาวกำลังจะมาถึง คือคำของตระกูลสตาร์ค ไม่ใช่ครั้งแรกที่นางใคร่ครวญว่าชาวเหนือพวกนี้ช่างเป็นคนที่แปลกพิลึกอะไรอย่างนี้

“ชายคนนั้นตายดี ช้ายกให้เรื่องหนึ่ง” เน็ดพูด เขามีแผ่นหนังชุบน้ำมัน อยู่ในมือข้างหนึ่ง ระหว่างที่พูดเขาก็ฉีกแผ่นหนังนั้นเบาๆ ไปบนดาบใหญ่ ขัดเงาให้โลหะจนมันเงาแวววาว “ข้ารู้สึกยินดีสำหรับแบรน เจ้าจะต้องภูมิใจในตัวแบรนเป็นแน่”

“ข้าภูมิใจในตัวแบรนเสมอ” แคทลีนตอบ ขณะเฝ้ามองดาบที่เขา ขัดดู นางเห็นริ้วคลื่นที่อยู่ลึกลงไปใต้อันเหล็กกล้า ที่ซึ่งโลหะถูกพับทบลง บนตัวมันเองนับร้อยครั้งระหว่างที่มันถูกตีขึ้น แคทลีนไม่มีความรักในดาบ แต่มันก็ไม่ว่าจปฏิเสศได้ว่าดาบไอซ์มีคามสวยงามเฉพาะตัวของมันอยู่ ดาบเล่มนี้ถูกตีขึ้นในวาลีเรีย ก่อนที่บ้อมปราการอิสระโบราณจะถึงกาล ล่มสลาย เมื่อครั้งที่ช่างตีเหล็กตีดาบด้วยเวทมนตร์เช่นเดียวกับก้อน มัน มีอายุสี่ร้อยปีแล้ว และยังคงความคมเหมือนกับวันที่มันถูกตีขึ้น ชื่อที่มัน ครอบครองมีความเป็นมาเก่าแก่กว่านั้น เป็นมรดกตกทอดมาจากยุคของ วีรบุรุษ สมัยที่ตระกูลสตาร์คยังดำรงตำแหน่งราชันย์แห่งทิศอุดร

“เขาเป็นคนที่สี่ในปีนั้น” เน็ดพูดอย่างเคร่งขรึม “ชายที่น่าสังเวช คนนั้นเกือบเป็นบ้าไปแล้ว อะไรบางอย่างได้ฝังความกลัวลึกลงในจิตใจ ของเขาเสียจนคำพูดของข้าไม่ว่าจเข้าไปถึงเขาได้” เขาถอนหายใจ “เบนเขียนบอกมาว่ากำลังพลของหน่วยพิทักษ์ราตรีลดลงไปต่ำกว่าหลักพัน แล้วไม่ใช่แค่พวกที่ทิ้งหน้าที่เท่านั้นนะ พวกเขาเสียกำลังพลไประหว่างการลาดตระเวนด้วย”

“เป็นพวกคนเถื่อนหรือ” นางถาม

“จะมีใครอีกเล่า” เน็ดยกดาบไอซ์ขึ้นและไล่สายตาไปตามความยาว ของเหล็กกล้าที่เย็นเยือกของมัน “และมันมีแต่จะเลวร้ายลง วันหนึ่ง คงมาถึงเมื่อข้าไม่มีทางเลือกนอกจากจะต้องซุ่มระดมไพร่พลแล้วยกทัพ ขึ้นเหนือเพื่อจัดการกับเจ้าพระราชนอกผากำแพงคนนี้ให้จบเรื่องจบราว”

“นอกผากำแพงหรือ” เพียงแค่คิดก็ทำให้แคทลีนสั่นกลัว

เน็ดมองเห็นความหวาดกลัวบนใบหน้าของนาง “มานซ์ เรย์เดอร์ ไม่ใช่อะไรที่เราต้องกลัว”

“ยังมีสิ่งที่ตำหนิกันว่านั่นอยู่นอกฉากกำแพง” นางข้าเลื่องมองไปข้างหลังยังต้นดวงใจที่มีเปลือกสีซีดและดวงตาสีแดงของมันกำลังเฝ้ามองนิ่งฟัง และครุ่นคิดด้วยความคิดที่เชื่องช้ายาวนานของมัน

เขายิ้มอย่างอ่อนโยน “เจ้าฟิงนิทานของยายแน่มากเกินไป พวกอมมนุษย์นั้นตายไปแล้วเหมือนกับพวกเด็กๆ แห่งฟงไพร สาบสูญไปแล้วถึงแปดพันปี เมสเตอร์ลูวินจะบอกเจ้าว่าพวกมันไม่เคยมีชีวิตอยู่เลยด้วยซ้ำ ไม่มีใครที่ยังมีชีวิตอยู่เคยเห็นพวกมันมาก่อนแม้แต่ตนเดียว”

“จนกระทั่งเมื่อเช้านี้ ไม่มีใครที่ยังมีชีวิตเคยเห็นหมาป่าโลกันตร์มาก่อนเหมือนกัน” แคทลินเตือนความจำเขา

“ข้าน่าจะรู้ดีเกินกว่าจะต่อปากต่อคำกับพวกทลลี” เขาพูดพร้อมรอยยิ้มเศร้าๆ แล้วสอดดาบไอซ์กลับเข้าไปในฝัก “เจ้าไม่ได้มาที่นี่เพื่อเล่านิทานก่อนนอนให้ข้าฟัง ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ชอบสถานที่แห่งนี้ มีอะไรหรือแม่หญิงของข้า”

แคทลินจับมือสามีนาง “วันนี้มีข่าวอันเศร้าสลด นายข้า ข้าไม่ต้องการรบกวนจิตใจท่านจนกว่าท่านจะชำระล้างตัวท่านเองแล้ว” ไม่มีทางที่จะบรรเทาความรุนแรงของมัน นางจึงบอกเขาตรงๆ “ข้าเสียใจเหลือเกินที่รัก จอน แอร์วิน เสียชีวิตแล้ว”

เขาสบตากับนาง และนางดูออกว่ามันกระทบกระเทือนเขารุนแรงเพียงใด อย่างที่นางรู้ว่าจะต้องเป็น ในวัยเด็ก เน็ดได้รับการอุปถัมภ์อยู่บนปราสาทเอียร์ และลอร์ดแอร์วินผู้ไร้บุตรได้กลายเป็นบิดาคนที่สองของเขาและโรเบิร์ต บาราเธียน สหายร่วมความอุปถัมภ์ เมื่อราชาวิลจริตแอร์ิสที่สองแห่งฮาร์แกเรียน เรียกร้องศิระชะของพวกเขา ลอร์ดแห่งปราสาทเอียร์ได้ชูธงรูปพระจันทร์กับเหยี่ยวของเขาขึ้นแข่งข้อ แทนที่จะยอมมอบตัวคนทั้งสองที่เขาได้ให้คำมั่นไว้ว่าจะคุ้มครอง

และวันหนึ่งเมื่อสิบห้าปีที่แล้ว บิดาคนที่สองผู้นี้ยังได้กลายมาเป็นพี่ชายของเขาด้วย เมื่อทั้งเขาและเน็ดยืนเคียงข้างกันในโบสถ์แห่งริเวอร์รันเพื่อสมรสกับหญิงสาวสองพี่น้อง ธิดาของลอร์ดฮอสเตอร์ ทลลี

“จอห์น...” เขาพูด “ชาวนี้นั้นแน่นอนแล้วหรือ”

“มันประทับตราประจำพระองค์ และตัวอักษรเป็นลายมือของ โรเบิร์ตเอง ข้าเก็บมันไว้ให้ท่าน เขาบอกว่าลอร์ดแอร์วินจากไปอย่างรวดเร็ว แม้แต่เมสเตอร์ไฟเชลล์ก็ไม่สามารถช่วยอะไรได้ แต่เขาได้มอบน้ำมันแห่ง ดอกฝิ่นให้เพื่อจอห์นจะได้ไม่ต้องทนทรมานอยู่นานนัก”

“นี่อาจเป็นความเมตตาเล็กน้อยกระมัง” เขาพูด นางเห็นความ โศกเศร้าบนใบหน้าของเขา แต่ถึงกระนั้นเขาก็คิดถึงนางเป็นอันดับแรก “ห้องสาวของเจ้า” เขาพูด “และบุตรของจอห์น มีข่าวคราวอะไรเกี่ยวกับ พวกเขาบ้าง”

“ในจดหมายบอกเพียงว่าพวกเขาสบายดี และกลับปราสาทเอียร์รี ไปแล้ว” แคทลินบอก “ข้าหวังว่าพวกเขาจะไปริเวอร์รันแทน ปราสาทเอียร์รี นะทั้งสูงทั้งเหาะ และยังเป็นสถานที่ของสามีนางมาตลอด มิใช่ของนาง ความทรงจำเกี่ยวกับลอร์ดจอห์นจะลืมนึกได้อย่างไร หันหน้าไปก่อน ข้ารู้จักนางสาว ข้าดี นางต้องการความสบายใจจากครอบครัวและเพื่อนฝูงที่อยู่รอบกาย” “อาของเจ้ารออยู่ในแคว้นหุบเขา มิใช่หรือ จอห์นแต่งตั้งเขาเป็นอัศวิน ผู้พิทักษ์ประตูเมือง ข้าได้ยินมา”

แคทลินผงกศีรษะ “บรินเดนจะทำทุกอย่างเท่าที่เขาทำได้เพื่อนาง และเพื่อเด็กคนนั้น ก็ยังพออุ่นใจได้บ้าง แต่ถึงกระนั้น...”

“ไปหานางสิ” เน็ดกระตุ้น “พาเด็กๆไปด้วย ไปเติมเหตุผลของ นางด้วยเสียงตะโกนและเสียงหัวเราะ ลูกชายของนางต้องการเด็กคนอื่นๆ อยู่ใกล้ๆ และไลซาไม่ควรอยู่คนเดียวในความโศกเศร้า”

“ถ้าทำเช่นนั้นได้ก็ดี” แคทลินพูด “ในจดหมายยังมีข่าวสำคัญ อย่างอื่นอีก พระราชากำลังเสด็จมาวินเทอร์เฟลเพื่อพบท่าน”

เน็ดต้องใช้เวลาคิดหุ่หนึ่งกว่าจะเข้าใจคำพูดของนาง แต่เมื่อความ เข้าใจมาถึง ความมืดมนก็อันตรธานไปจากแวตตาของเขา “โรเบิร์ตกำลัง มาที่นี่หรือ” เมื่อนางพยักหน้า รอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นทั่วใบหน้าของเขา

แคทลินหวังว่านางจะร่วมยินดีกับเขาได้ แต่นางได้ยินคนคุยกัน

ในลาน หมาป่าโลกันตร์นอนตายในหิมะ เขากวางหักอยู่ในลำคอของมัน ความสะพรึงกลัวมันเกลียวอยู่ในร่างนางราวกับอสรพิษ แต่นางฝันส่งยิ้มให้ชายผู้เป็นที่นางรัก ชายผู้ไม่เคยศรัทธาในนางบอกเหตุ “ข้ารู้ว่าข้าจะต้องทำให้ท่านดีใจ” นางพูด “เราควรส่งข่าวถึงน้องชายของท่านบนผากำแพง”

“ใช่ แน่نون” เขาเห็นด้วย “เบนจะอยากมาอยู่ที่นี่ ข้าจะบอกเมสเตอร์ลูวินให้ส่งนกตัวที่บินเร็วที่สุดของเขา” เน็ดลุกขึ้นแล้วดึงนางให้ยืนขึ้น “ให้ตายเถอะ นี่มันก็ปีมาแล้วนะ แล้วเขาไม่บอกอะไรพวกเรามากกว่านี้เลยหรือ ในคณะของเขามีคนจำนวนเท่าไร ในจดหมายบอกไว้ไหม”

“ข้าว่าน่าจะมีอัศวินร้อยนายเป็นอย่างน้อย พร้อมบริวารของพวกเขาทั้งหมด และอีกครั้งหนึ่งเป็นทหารม้าอิสระ เซอร์ซีและพวกเด็กๆเดินทางมาด้วย”

“โรเบิร์ตจะไม่เร่งเดินทางนักหรอกเพื่อเห็นแก่เด็กๆ” เขาบอก “ก็ดีแล้ว พวกเราจะได้มีเวลาเตรียมตัวมากขึ้น”

“เหล่าน้องชายของราชินีก็อยู่ในคณะด้วย” นางบอกเขา

เน็ดทำหน้าแบ่เมื่อได้ฟังเช่นนั้น ระหว่างเขาและครอบครัวของราชินีมีความรักอยู่เพียงน้อยนิดเท่านั้น แคทลินรู้ดี ตระกูลแลนนิสเตอร์แห่งคาสเตอร์ลีร็อกได้เดินทางไปร่วมศึกของโรเบิร์ตล่าข้าเมื่อเห็นชัยชนะได้ค่อนข้างแน่นอนแล้ว และเน็ดไม่เคยให้อภัยพวกนั้นเลย “ดี หากการได้โรเบิร์ตมาอยู่ด้วยต้องแลกกับเห็บเหาแลนนิสเตอร์พวกนั้น ก็คงต้องเป็นอย่างนั้น ฟังดูเหมือนโรเบิร์ตพาราซสำนักครั้งหนึ่งมาด้วย”

“พระราชเสด็จไปไหน อาณาจักรย่อมตามไปด้วย” นางว่า

“แต่ก็เป็นเรื่องดีที่จะได้เจอพวกเด็กๆ ครั้งสุดท้ายที่ข้าเห็น คนสุดท้ายยังดูดมของนางผู้หญิงแลนนิสเตอร์นั้นอยู่เลย ปานนี้เขาต้องอายุเท่าไรแล้วนะ ห้าขวบแล้วใช่ไหม”

“เจ้าชายทอมมินันซาเจ็ดปี” นางบอกเขา “อายุเท่าเบน ได้โปรดเถอะ เน็ด ระวังปากหน่อย นางผู้หญิงแลนนิสเตอร์นั้นคือราชินีของ

พวกเรานะ และว่ากันว่าความหยิ่งทะนงของนางเดิบใหญ่ขึ้นทุกปีที่ผ่านมา”

เน็ดบีบบีมีนาง “จะต้องมีงานเลี้ยง แนนอนที่สุด พร้อมด้วยนักร่าย
ลำนำ และโรเบิร์ตจะอยากล่าสัตว์ ข้าจะส่งจอร์พร้อมมองครักษ์กิตติมศักดิ์
ลงใต้ไปพบพวกเขาบนถนนราชมรรคาเพื่ออารักขาพวกเขากลับมา พระเจ้า
เราจะเลี้ยงดูพวกเขาทั้งหมดได้ยังไงกัน อยู่ระหว่างทางแล้วหรือ เจ้าว่า
ให้ตายเถอะเจ้าหมอนี้ ไปลงนรกเสียเถอะไอ้หนึ่งราชวงศ์ด้านๆของมัน”

เดเนริส



พี่ชาย ของเธอชูเสื้อคลุมให้เธอตรวจสอบ “นี่คือความงาม จับมันลิ
เอาเลย ลูบไล้เนื้อผ้าสิ”

เดนีส์สัมผัสมัน เนื้อผ้าช่างนุ่มนวลจนเหมือนจะไหลผ่านนิ้วของเธอ
ราวกับสายน้ำ เธอจำไม่ได้เลยว่าเคยสวมอะไรนุ่มนวลเพียงนี้มาก่อน มัน
ทำให้เธอกลัว เธอดึงมือกลับ “เป็นของข้าจริงหรือ”

“ของขวัญจากบัณฑิตอิลเลียริโอ” วิเชริสพูดยิ้มๆ คืบหน้าพี่ชายเธอ
อารมณ์ดีมาก “สีของมันจะช่วยขับสีม่วงอ่อนในดวงตาของเจ้า และเจ้าจะ
ได้ทองคำ รวมทั้งอัญมณีนานาชนิดด้วย อิลเลียริโอสัญญาไว้แล้ว คืบหน้า
เจ้าจะต้องดูเหมือนเจ้าหญิง”

เจ้าหญิง เดนีคิด เธอลืมนึกไปหมดแล้วว่ามันเป็นอย่างไร หรือ
บางทีเธออาจไม่เคยรู้จริงๆ เลยกระมัง “ทำไมเขาให้อะไรพวกเรามากมาย
เหลือเกิน” เธอถาม “เขาต้องการอะไรจากพวกเราหรือ” เกือบครึ่งปีแล้ว
ที่พวกเธออาศัยอยู่ในบ้านของบัณฑิต กินอาหารของเขา และได้รับการ
ประคบประหงมโดยบ่าวรับใช้ของเขา เดนีอายุสิบสามปี โตพอจะรู้ว่า
ของขวัญอย่างนี้น้อยครั้งนักที่จะได้มาโดยไม่มีค่าตอบแทนในเมืองอิสระ
เพนทอสแห่งนี้

“อิลเลียริโอมิใช่คนโง่” วิเชริสพูด เขาเป็นหนุ่มน้อยผอมแห้ง มือไม้
เคลื่อนไหวไม่อยู่นิ่งและดวงตาสีไล่เลี่ยค่อนมีแววลูกลี้ลูลน “เจ้าบัณฑิต

นั่นรู้ว่าข้าจะไม่ลืมเพื่อนๆ ของข้าเมื่อได้ขึ้นครองบัลลังก์”

เดนีไม่พูดอะไร บัณฑิตอิลเลียริโอเป็นพ่อค้าเครื่องเทศ ัญมณี กระดุมมังก์ และของอื่นๆ ที่ยวน้ำลายน้อยกว่า ว่ากันว่าเขามีเพื่อนอยู่ในเมืองอิสระทั้งเก้าแห่งและเลยถัดไปจากนั้น ทั้งในวาสตอธรากและดินแดนข้างทะเลหยกในตำนาน และยังรำลึกกันด้วยว่าเขาเต็มใจจะขายเพื่อนทุกคนด้วยความยินดีปรีดาหากได้ราคาดี เดนีฟังคำสนทนาตามท้องถนนและเธอได้ยินเรื่องราวเหล่านี้ แต่เธอรู้ดีเกินกว่าจะตั้งคำถามกับพี่ชายของเธอ ในเวลาที่เธอชักทอสาโยแห่งความฝัน ความโกรธเกรี้ยวของเขากลับเป็นสิ่งที่น่าสนใจเพราะเมื่อถูกกระตุ้น วิเชริสเรียกมันว่า “ปลุกมังกร”

พี่ชายของเธอแขวนเสื้อคลุมไว้ข้างประตู “อิลเลียริโอจะส่งพวกทาสมาอาบน้ำให้เจ้า ทำให้แน่ใจนะว่าเจ้าล้างกลิ่นของคอกม้าออกหมด คาลโดโรโกมีมาเป็นพันตัวแล้ว คินนี่มันจะมองหอะไรอย่างอื่นไว้ซี” เขาพิจารณาเธออย่างจับผิด “เจ้ายังหลั่งค่อมอยู่เลย ยืนให้ตรง” เขาใช้มือทั้งสองข้างดันไหล่ของเธอไปข้างหลัง “ให้พวกมันเห็นว่าตอนนี้เจ้ามีเรือนร่างของสตรีแล้ว” นิ้วของเขาบิดเบาๆ ไปเหนือทรงอกตมแต่งของเธอ แล้วบีบที่ยอดต้น “คินนี่เจ้าจะไม่ทำให้ข้าผิดหวัง มิเช่นนั้นจะไม่เป็นผลดีกับเจ้าแน่ เจ้าไม่อยากปลุกมังกร ใช่ไหม” นิ้วของเขาบิดเนื้อเธอ แรงหยิกนั้นหนักหน่วงรุนแรงอย่างโหดร้ายผ่านผ้าเนื้อหยาบของเสื้อคลุม “ใช่ไหม” เขาย้ำ

“ใช่” เดนีพูดอย่างว่าง่าย

พี่ชายของเธอยิ้ม “ดี” เขาแตะผมของเธออย่างแทบจะเจือความรักใคร่ “เมื่อผู้คนเขียนประวัติศาสตร์รัชสมัยของข้า พวกเขาจะบอกว่ามันเริ่มต้นขึ้นในคินนี่”

เมื่อเขาจากไปแล้ว เดนีตรงไปที่หน้าต่างและมองออกไปยังผืนน้ำในอ่าวอย่างโหยหา หอคอยอิฐทรงสี่เหลี่ยมของเพนทอสเป็นเงาดำตัดกับดวงอาทิตย์ที่กำลังตกดิน เดนีได้ยินเสียงร้องเพลงของเหล่าคนบวชแดงระหว่างที่พวกเขาจุดไฟสำหรับคินนี่ และเสียงตะโกนของเด็กข้างถนน

กำลังเล่นกันอยู่นอกกำแพงคฤหาสน์ ช่วงหนึ่งเธอนึกอยากจะสามารถออกไปเล่นกับพวกเขาข้างนอกนั้น ด้วยเท้าเปล่า หายใจหอบ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าขาดรุ่งริ่ง ไม่ต้องมีอดีต ไม่ต้องมีอนาคต และไม่มึงงานเลี้ยงให้ต้องไปร่วมที่คฤหาสน์ของคาลโดโรโก

ที่ไหนสักแห่งไกลพ้นดวงอาทิตย์อัสตงออกไป ณ อีกฟากของทะเลแคบ ยังมีดินแดนแห่งเนินเขาสีเขียว พุ่มดอกไม้ และแม่น้ำสายใหญ่ที่ไหลรี ดินแดนที่หอคอยหินสีเข้มตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางภูเขาสีเทาเกมฟ้าอันงดงาม และอัศวินในชุดเกราะขี่ม้าสู่สนามรบภายใต้ธงแห่งลอร์ดของพวกเขา ชาวดอธราทก็เรียกดินแดนแห่งนั้นว่า ราอีซแอนดาทาลี หรือดินแดนของชาวแอนดัล ตามเมืองอิสระทั้งหลาย พวกเขาริวกมันว่าเวสเทอร์อสและอาณาจักรตะวันตกดิน พี่ชายของเธอมิชื่อที่เรียบง่ายกว่านั้น “ดินแดนของเรา” เขาเรียก คำพูดนั้นเป็นเหมือนคำอธิษฐานสำหรับเขา หากเขาพูดมันมากพอ เหล่าทวยเทพต้องได้ยินแน่ๆ “ของเราโดยชอบธรรมตามสายเลือด ถูกชิงไปจากเราด้วยการทรยศหักหลัง แต่ก็ยังคงเป็นของเราของเราตลอดไป เจ้าไม่ขโมยจากมังกรหรอก อ้อ ไม่ มังกรจะจดจำไว้”

และบางทีมังกรอาจจำได้กระมัง แต่เดี๋ยวจำไม่ได้ เธอไม่เคยเห็นดินแดนนั้นที่พี่ชายบอกว่าเป็นของพวกเธอ ดินแดนแห่งนั้นที่อยู่อีกฟากหนึ่งของทะเลแคบ สถานที่ต่างๆ เหล่านี้ที่เขาพูดถึง คาสเตอร์ลีโอ ปราสาทเอียร์ ไฮการ์เด็น หุบเขาแอร์ริน ดอร์น และเกาะไบหน้า มันเป็นเพียงคำพูดเท่านั้นสำหรับเธอ วิเชริสเป็นเด็กชายอายุแปดขวบเมื่อพวกเขาหนีออกจากคิงส์แลนดิงเพื่อลี้ภัยจากกองทัพของผู้ช่วงชิงที่กำลังรุกรับหน้า แต่ตอนนั้นเดเนริสเป็นเพียงแค่วัวอ่อนในครรรค์มารดาเท่านั้น

ทว่าบางครั้งเดนีก็นึกภาพลักษณะที่มันเคยเป็นได้ บ่อยครั้งเหลือเกินที่พี่ชายเล่าเรื่องราวต่างๆ นานาให้เธอฟัง เรื่องการหลบหนียามเที่ยงคืนไปยังดรากอัสโตน แสงจันทร์ที่สะท้อนระยิบระยับอยู่บนใบเรือสีดำ เรการ์พี่ชายของเธอต่อสู้กับผู้ช่วงชิงอยู่ในน้ำซึ่งนองไปด้วยเลือดของแม่น้ำสามง่ามและสละชีพเพื่อหญิงที่เขารัก การเข้ายึดคิงส์แลนดิงโดยน้ำมือของพวกที่

วิเซริสเรียกว่าสุนัขรับใช้ของผู้ช่วงชิง พวกลอร์ดแห่งแลนนิสเตอร์และสตาร์ค เจ้าหญิงเอเลียแห่งดอร์นวิงวอนขอความเมตตาขณะรัชทายาทของเราร์ถูกพรากไปจากกองนางแล้วถูกสังหารต่อหน้าต่อตา หัวกะโหลกขัดเงาของมังกรตัวสุดท้ายที่จ้องมองโดยไม่เห็นอะไรลงมาจากผนังของห้องพระโรงในขณะที่ผู้ปลงพระชนม์ปาดคอพระบิดาด้วยดาบทองคำ

นางเกิดมาบนดรากอ้นส์ไตนเก้าเดือนหลังการหลบหนี ระหว่างที่พายุฤดูร้อนอันบ้าคลั่งกำลังคุกคามหมายจะฉีกป้อมปราการบนเกาะนั้นออกเป็นชิ้นๆ พูตกันว่าพายุนั้นน่ากลัวมาก กองเรือของทาร์เกรียนแตกเป็นเสี่ยงๆ ระหว่างจอดทอดสมอ และท่อนหินก้อนมหึมาถูกฉีกหลุดจากกำแพงแล้วลอยดิ่งลงไปในน่านน้ำอันบ้าคลั่งของทะเลแคบ มารดาของเธอเสียชีวิตระหว่างคลอด และเพราะเหตุนั้น วิเซริสผู้เป็นพี่ชายจึงไม่เคยยกโทษให้เธอเลย

เธอจำดรากอ้นส์ไตนไม่ได้เช่นกัน พวกเธอต้องหนีอีกครั้งเพียงก่อนที่น้องชายของผู้ช่วงชิงจะยกกองเรือที่สร้างขึ้นใหม่ออกเดินทางมา ตอนนั้นเหลือเพียงดรากอ้นส์ไตนเอง ซึ่งเป็นบัลลังก์โบราณของตระกูลของพวกเธอที่ยังเหลืออยู่จากบรรดาเจ็ดราชอาณาจักรที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นของพวกเธอ มันจะไม่ใช่เช่นนั้นอยู่นานนัก พวกทหารได้เตรียมที่จะขายพวกเธอให้กับผู้ช่วงชิง แต่ในคืนหนึ่ง เซอร์วิลเลียม ดาร์ริ และชายผู้รักดีอีกสี่คนได้ฝ่าเข้าไปในห้องเด็กและลักตัวพวกเธอทั้งคู่ไปพร้อมกับแม่นม ก่อนจะอาศัยความมืดพรางตัวแล่นเรือไปสู่ความปลอดภัยของชายฝั่งบราโวเซีย

เธอจำเซอร์วิลเลียมได้เพียงรางๆ เขาเป็นชายร่างยักษ์เหมือนหมีสีเทาตาแทบจะมองไม่เห็นอยู่แล้ว เขาร้องคำรามและแผดเสียงออกคำสั่งจากเตียงคนป่วยของเขา พวกบ่าวรับใช้หวาดกลัวเขามาก แต่เขาใจดีกับเดนิสเมอ เขาเรียกเธอว่า “เจ้าหญิงน้อย” และบางครั้งก็ “ท่านหญิงของข้า” มือของเขานุ่มนวลเหมือนหนังเก่าๆ แต่เขาไม่เคยลูบจากเตียงเลย กลิ่นของความเจ็บป่วยเกาะติดตัวเขาทั้งวันทั้งคืน กลิ่นร้อนชื้นและหวานเอียน นั่นคือตอนที่พวกเธออาศัยอยู่ในบราวอส ในบ้านหลังใหญ่ที่มีประตูดัง

ที่นั่นเดนิมีห้องของเธอเองกับต้นมะนาวอยู่นอกหน้าต่าง หลังจากเซอร์วิลเลียมตายไปแล้ว พวกบ่าวรับใช้ก็ขโมยเงินที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิดของพวกเธอไป ไม่นานหลังจากนั้นพวกเธอก็ถูกขับไล่ออกจากบ้านใหญ่หลังนั้น เดนิได้แต่ร้องไห้ในขณะที่ประตูดังเปิดลงเบื้องหลังพวกเธอตลอดไป

พวกเธอระเห่ร่อนตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา จากบราวอสไปมีร์ จากมีร์ไปไทรอช และต่อไปยังโคฮอร์ วอแลนติส และลิส ไม่เคยอยู่ที่ใดที่หนึ่งเป็นเวลานาน พี่ชายของเธอไม่อนุญาต เมื่อมีดรับจ้างของผู้ช่วงชิงกำลังติดตามพวกเธออย่างกระชั้นชิด เขายืนกราน แม้ว่าเดนิจะไม่เคยเห็นเลยสักคนก็ตาม

ตอนแรกเหล่าบัณฑิตและเจ้าผู้ครองนครและเจ้าชายพ่อค้าต่างยินดีต้อนรับผู้เหลือรอดคนสุดท้ายของตระกูลทาร์เกเรียนเข้าบ้านและร่วมโต๊ะอาหาร แต่เมื่อวันเดือนปีผ่านไปโดยที่ผู้ช่วงชิงยังคงนั่งอยู่บนบัลลังก์เหล็ก ประตูล่านั้นก็ปิดลงและชีวิตของพวกเธอก็ยากลำบากขึ้น หลายปีผ่านไป พวกเธอถูกบังคับให้ต้องขายสมบัติสุดท้ายที่เหลืออยู่เพียงไม่กี่ชิ้น และบัดนี้แม้กระทั่งเหรียญเงินที่ได้มาจากมงกุฏของมารดาทั้งหมดไป พวกผู้คนตามตรอกซอกซอยและร้านเหล้าอู้งานของเพนทอสเรียกพี่ชายของเธอว่า “ราชายาก” เดนิไม่อยากรู้ว่าพวกนั้นเรียกเธอว่าอะไร

“สักวันหนึ่งเราจะได้มันคืนมาทั้งหมด น้องสาวที่รัก” เขามักสัญญา กับเธอ บางครั้งมือของเขาจะลั่นเวลาพูดเรื่องนี้ “ทั้งอัญมณีและผ้าไหมดรากอ้นส์โตนและคิงส์แลนดิง บัลลังก์เหล็กและเจ็ดราชาอาณาจักร ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกมันแย่งชิงไปจากเรา เราจะได้มันคืนมา” วิเชริสมีชีวิตอยู่เพื่อวันนั้น แต่ทั้งหมดสิ่งที่เดเนริสอยากได้คืนกลับมา คือบ้านหลังใหญ่ที่มีประตูดัง ต้นมะนาวที่อยู่นอกหน้าต่างห้องเธอ และชีวิตวัยเด็กที่เธอไม่เคยได้รู้จัก

มีเสียงเคาะเบาๆที่ประตูห้องเธอ “เข้ามา” เดนิพูดพลางหันมาจากหน้าต่าง สาวใช้ของฮิลเลียร์โอบเข้ามาในห้อง ค้อมศีรษะ แล้วเริ่มทำงานของพวกนาง พวกนางเป็นทาส เป็นของขวัญจากหนึ่งในเพื่อนฝูงชาว

ดอธราทิจำนวนมากมายของบัณฑิต เมืองอิสระเพนทอสเป็นเมืองปลอด
ทาส แต่ถึงอย่างไรพวกนางก็เป็นทาส หญิงชราว่างเล็กและผมหงอกเหมือน
หนู ไม่เคยเอ่ยปากพูดอะไรเลยสักคำ แต่เด็กสาวอีกคนหนึ่งช่วยทดแทน
ได้หมด นางเป็นคนโปรดของอิลเลียร์โอ เป็นเด็กสาวผมทองตาสีฟ้าวัย
สิบหกผู้ชอบพูดจ้อยั่วไปเรื่อยระหว่างทำงาน

พวกนางเติมอ่างด้วยน้ำร้อนที่นำมาจากห้องครัวแล้วแต่งกลิ่น
ด้วยน้ำมันหอม เด็กสาวถอดเสื้อผ้าฝ้ายเนื้อหยาบออกทางศีรษะของเดนิ
แล้วช่วยพาเธอลงอ่าง น้ำนั้นร้อนแทบลวกผิว แต่เดเนริสไม่สะดุ้ง
สะเทือนหรือร้องอุทาน เธอชอบความร้อน มันทำให้เธอรู้สึกสะอาด
นอกจากนั้นพี่ชายของเธอมักบอกเธออยู่บ่อยๆว่าไม่มีอะไรร้อนเกินไป
สำหรับทาร์เกรียน “ตระกูลของเราคือตระกูลมังกร” เขามักพูด “ไฟ
อยู่ในสายเลือดของเรา”

หญิงชราสระผมยาวสีอ่อนจางให้เธอ ก่อนจะล้างผมที่พันกันออก
อย่างเบามือ นางทำทุกอย่างเงียบๆ เด็กสาวขัดหลังขัดเท้าให้เธอและ
พร่ำบอกว่าเธอโชคดีเพียงไหน “ใครโกร่ำรวยมากจนแม้แต่ทาสของเขายัง
สวมปลอกคอทองคำ มีคนนับแสนร่วมอยู่ในขบวน คาลซาร์ของเขา และ
คฤหาสน์ของเขาในวาสดอธราทมีห้องสองร้อยห้องและประตูที่ทำจากเงินแท้
ทั้งบาน” ยังมีอะไรทำนองนั้นอีกมากมายนัก คาลซาร์เป็นชายรูปงาม
เหลือเกิน ทั้งตัวสูงใหญ่และดูร้าย ไร้ความหวาดกลัวในสนามรบ เป็น
นักขี่ม้าที่เก่งที่สุดเท่าที่เคยมีมา และเป็นมือธนูระดับพระกาฬ เดเนริส
ไม่พูดอะไร เธอเข้าใจมาตลอดว่าเธอจะต้องแต่งงานกับวิเซริสเมื่อถึงวัย
เหมาะสม เป็นเวลาหลายศตวรรษแล้วที่พวกทาร์เกรียนแต่งงานกันเอง
ในหมู่พี่น้อง ตั้งแต่เอกอนผู้พิชิตรับเอาบรรดาน้องสาวของเขาเองเป็น
เจ้าสาว สายเลือดอันบริสุทธิ์ต้องได้รับการรักษาไว้ วิเซริสบอกเธอมาเป็น
พันครั้ง เลือดของพวกเธอคือเลือดแห่งราชันย์ เลือดทองคำแห่งวาลิเรีย
โบราณ เลือดของมังกร มังกรไม่ผสมสุกับสัตว์เดรัจฉานแห่งท้องทุ่งฉันใด
พวกทาร์เกรียนก็ไม่ยอมให้เลือดของตนผสมกับชนชั้นต่ำกว่าฉันนั้น ทว่า

ตอนนั้นวีริสมีแผนจะขายเธอให้คนแปลกหน้า คนป่าเถื่อนไร้อารยธรรม

เมื่อเธอสะอาดดีแล้ว ทาสทั้งสองก็ช่วยเธอขึ้นจากน้ำ เช็ดตัวเธอจนแห้ง เด็กสาวแปรงผมให้เธอจนแวววาวเหมือนเงินหลอม ระหว่างที่หญิงชราขโลมตัวเธอด้วยน้ำหอมของดอกไม้มือเครื่องเทศจากทุ่งดอกธรากี นางทาบางๆ ที่ข้อมือแต่ละข้าง หลังหู ยอดอก และสุดท้าย เย็นฉ่ำบนริมฝีปากกับตรงหว่างขาของเธอ พวกนางแต่งตัวให้เธอด้วยชุดบางเบาที่บัณฑิตอิลเลียร์โอส่งมาให้ จากนั้นก็สวมเสื้อคลุมผ้าไหมสีพลัมเข้มเพื่อขับสีม่วงในดวงตา เด็กสาวสวมรองเท้าแตะเคลือบทองให้ขณะที่หญิงชราสวมศิราภรณ์เข้ากับเรือนผมและสวมกำไลทองประดับแม่หินสีตรอบข้อมือท้ายที่สุดคือปลอกคอทองคำเส้นหนาหนักสลักตัวอักษรวลีเรียโบราณ

“ที่นี่ท่านก็ดูเหมือนเจ้าหญิงแล้ว” เด็กสาวพูดเสียงลมหายใจขาดห้วงเมื่อแต่งตัวให้เธอเสร็จ เด็นชาเลื่องมองเงาตัวเองในกระจกเงินที่อิลเลียร์โอมีใจให้มา ให้ เจ้าหญิง เธอคิด แต่เธอจำได้ว่าเด็กสาวพูดอะไร คาลโดรโก้มั่งคั่งร่ำรวยมากจนแม้แต่ทาสของเขายังสวมปลอกคอทองคำ เธอรู้สึกหนาวเยือกวูบขึ้นมา ชนลุกชုပ်บนแขนที่เปลือยเปล่า

พี่ชายของเธอกำลังรออยู่ในความเย็นสบายของโถงทางเข้า เขา นั่งอยู่ริมสระและวาดมือไปมาอยู่ในน้ำ เขาลุกขึ้นเมื่อเธอปรากฏตัวแล้วมองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างพิถีพิถัน “ยืนตรงนั้น” เขาบอกเธอ “หมุนตัวสิ ไซ้ ดี เจ้าดู...”

“งามสง่าดุจราชินี” บัณฑิตอิลเลียร์โอพูดพลางก้าวลอดซุ้มทางเดินออกมา เขาเคลื่อนไหวด้วยความนุ่มนวลอย่างไม่น่าเชื่อสำหรับชายร่างมหึมาขนาดนั้น ชั้นไขมันของเขากระเพื่อมไปตามการก้าวเดินของเขาได้เสื้อผ้าไหมหลวมๆ สีเปลวเพลิง อัญมณีเป็นประกายระยิบระยับอยู่บนนิ้วทุกนิ้ว และบ่าวของเขาได้ขโลมน้ำมันให้เขาสีเหลืองเป็นแถบของเขางามฉ่ำวาวราวกับทองคำจริงๆ “ขอเทพแห่งแสงสว่างโปรดโปรยพระพรให้ท่านในวันอันแสนเป็นมงคลนี้ด้วยเถิด เจ้าหญิงเดเนริส” บัณฑิตพูดขณะมองดูมือของเธอ เขาน้อมศีรษะลง เผยให้เห็นฟันเกสีเหลืองแหว่งหนึ่งผ่านเครา

สีทอง “นางคือภาพนิมิต ฝ่าบาท ภาพนิมิต” เขาบอกพี่ชายนาง “โดโรโกจะต้องหลงใหล”

“นางผอมเกินไป” วิเซริสพูด ผมของเขาซึ่งเป็นสีบลอนด์เงินเช่นเดียวกับเธอถูกรวบไว้แน่นที่หลังศีรษะและรัดไว้ด้วยเข็มกลัดกระดูกมังกร มันทำให้เขาดูเข้มงวดและยิ่งขับเน้นโครงหน้าที่ผอมเกร็งของเขา เขาวางมือลงบนด้ามดาบที่อิลเลียร์โอให้ยืมแล้วพูดว่า “เจ้าแน่ใจหรือว่าคาลโดโรโกจะชอบให้ผู้หญิงของมันเป็นอยู่น้อยเพียงนี้”

“นางมีเลือดออกแล้ว นางโตพอสำหรับ คาล” อิลเลียร์โอบอกเขามีใช่เป็นครั้งแรก “คุณางสิ ผมสีทองอมเงินนั้น ตาสีม่วงคุณั้น...นางคือสายเลือดของวาลิเรียโบราณ ไม่ต้องสงสัยเลย ไม่ต้องสงสัยเลย...และเกิดมาในตระกูลสูง เป็นธิดาของราชาองค์เก่า กนิษฐภคินีขององค์ใหม่ นางไม่มีทางล้มเหลวที่จะทำให้โดโรโกของเราลุ่มหลงแน่” เมื่อเขาปล่อยมือเธอเดเนริสพบว่าร่างของเธอกำลังสั่นเทา

“คงเป็นอย่างนั้น” พี่ชายของเธอพูดอย่างกลางแกลงใจ “ไอ้พวกป่าเถื่อนนั้นยังมีรสนิยมนะประหลาดพิกลอยู่ด้วย เด็กผู้ชาย ม้า เกะ...”

“จะเป็นการดีที่สุดถ้าท่านไม่พูดเรื่องนั้นกับคาลโดโรโก” อิลเลียร์โอว่า

ประกายความโกรธปรากฏแวบขึ้นในดวงตาสีไลแล็คของพี่ชายเธอ “เจ้าเห็นว่าข้าเป็นไอ้โง่หรือไง”

บัณฑิตกัมศิระเล็กน้อย “ข้าเห็นว่าท่านเป็นราชา พระราชาบางครั้งก็ขาดความระมัดระวังแบบสามัญชน ขอประทานอภัยหากข้าล่วงเกิน” เขาหันไปอีกทางแล้วปรบมือเรียกคนแบกเสลี่ยง

ถนนหนทางของเพนทอสมีดสนิทเมื่อพวกเขาออกเดินทางไปในเสลี่ยงที่แกะสลักอย่างวิจิตรบรรจงของอิลเลียร์โอ บ่าวรับใช้สองคนออกเดินนำหน้าเพื่อให้แสงสว่าง โดยถือตะเกียงน้ำมันงาตามที่มีบานกระจกสีฟ้าอ่อน ในขณะที่ชายแข็งแรงสิบสองคนแบกคานหามไว้บนบ่า ข้างในหลังผ้าม่านนั้นอบอุ่นและใกล้ชิด เติ้นได้กลิ่นเหม็นสาบจากผิวหนังชื้นๆ